

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்ரீ பத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

(இதற்கு ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யான மூலம்,
எளிய தமிழ்நடை)

நான்காம் ப்ரகரணம்

(ஸ்தாசார்ய அநுவர்த்தன க்ரமம்)

(சூர்ணைகள் 308 – 365)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

308. தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் மாறாடி நினைக்கை க்ரூர நிஷித்தம்.

அவதாரிகை – அநந்தரம், (தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது) என்று தொடங்கி, (உகப்பு முபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்) என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிக்குக் கீழ்ச் சொன்ன அர்த்த விசேஷங்களுக்கெல்லா முபதேஷ்டாவான ஆசார்ய விஷயத்திலுண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத்தயநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களை தர்சிப்பிக்கைக்காக, ஸதாசார்ய லக்ஷணம், ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம், ததுபயருடைய பரிமாற்றம் இவையிருக்கும்படியை ப்ரஸக்தாநு ப்ரஸக்தமாக வருளிச்செய்கிறார். இவ்வதிகாரிக்கு அசக்தி விஷயமான நிஷித்தங்கள் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே, அவையெல்லாவற்றிலும் க்ரூரநிஷித்தம் ப்ரோபதேச ஸமயத்தில் விப்ரதிபத்தியென் றருளிச்செய்கிறார் (தான் ஹிதோபதேசம்பண்ணும்போது) இத்யாதி வாக்யாத்தாலே.

விளக்கம் – “தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது” என்ற சூர்ணை 308 தொடங்கி, “உகப்பும் உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்க வேணும்” என்றுள்ள சூர்ணை 365 முடிய உள்ள சூர்ணைகளில், அதிகாரி ஒருவனுக்கு மேலே கூறிய பலவற்றையும் உபதேசிக்கின்ற ஆசார்யனிடம் அந்த அதிகாரிக்கு இருக்க வேண்டிய மதிப்பு, அவரிடம் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறை ஆகியவற்றை உணர்த்தி திருவுள்ளம் பற்றினார். ஆகவே நல்ல ஆசார்யனின் இலக்கணம், நல்ல சிஷ்யனின் இலக்கணம், இவர்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் பழகும் முறை போன்றவை குறித்து இப்போது நினைவில் உண்டாக, அவற்றை அருளிச்செய்கிறார். அதிகாரிக்கு அசக்தி ஏற்படக் காரணமாக உள்ள குற்றங்கள் குறித்து உரைத்தார்; அப்போது அங்கு கூறப்படவேண்டியதான – அவை அனைத்துக் குற்றங்களைக் காட்டிலும் கொடிய குற்றம் என்னவென்றால் ஆசார்யன் உபதேசம் செய்யும்போது அவருடன் கருத்து வேறுபாடு கொள்வது என்பதை இப்போது அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, கீழ்ப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்ட அதிகாரி லக்ஷணங்களெல்லாவற்றாலும் குறைவற்றிருந்துள்ள தான், உஜ்ஜீவிஷுக்களாய் வந்து தன்னை உபஸத்தி பண்ணினவர்களுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவான மந்த்ரரூபஹிதத்தை உபதேசிக்குங் காலத்தில், உபதேஷ்டாவான தன்னையும், உபதேசபாத்ரனான சிஷ்யனையும் உபதேச பலத்தையும் விபரீத ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை, பூர்வோக்த நிஷித்தங்களிற்காட்டில் க்ரூர நிஷித்தமென்கை. அவ்வோ நிஷித்தங்கள் இவன்றனக்கு நாசகமித்தனையிறே; அவ்வளவன்றிக்கே, இவனுக்கும் உபதேசங் கேட்டவனுக்கும் கேடாகையாலே இத்தை அவற்றிலுங் காட்டில் க்ரூர நிஷித்தமென்கிறது. (இருவர்க்கும் ஸ்வரூப ஸித்தியில்லை) என்றிறே மேல் சொல்லத்தேடுகிறது.

விளக்கம் – (தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது) – கடந்த ப்ரகரணத்தில் கூறப்பட்டதான அதிகாரி லக்ஷணங்கள் அனைத்தாலும் குறைவில்லாதபடி இருக்கும் ஆசார்யனாகிய தான், இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கரையேற வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு, கரையேற்ற வைப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள திருமந்த்ர வடிவத்தில் உள்ள நன்மையைக் குறித்து உபதேசம் செய்யும் காலத்தில். (தன்னையும்) – இப்படியாக அந்த மந்த்ரத்தைக் குறித்து உபதேசம் செய்யும் தன்னையும், அந்த உபதேசம் பெறுகின்ற சிஷ்யனையும், அந்த உபதேசத்தின் பலனையும் விபரீதமாக பொருள் கொள்ளுதல் என்பது முன்பு கூறப்பட்டதான பலவிதமான தோஷங்களைக் காட்டிலும் மிகவும் கொடியது என்று கருத்து. முன்பு கூறப்பட்ட பலவிதமான தோஷங்கள், அவற்றைக் கொண்ட அதிகாரிக்கு மட்டுமே தீமையை ஏற்படுத்தும். ஆனால் இப்போது உரைக்கப்பட்ட குற்றம் என்பது ஆசார்யனுக்கும், உபதேசம் கேட்ட சிஷ்யனுக்கும் சேர்த்துத் தீமையை ஏற்படுத்தும் என்பதால், இதனை அவற்றைக் காட்டிலும் கொடியது என்று கூறினார். “இருவர்க்கும் ஸ்வரூப ஸித்தியில்லை” என்று சூர்ணை 312ல் கூற உள்ளார்.

309. தன்னை மாறாடி நினைக்கையாவது தன்னை ஆசார்யனென்று நினைக்கை; சிஷ்யனை மாறாடி நினைக்கையாவது தனக்கு சிஷ்யனென்று நினைக்கை. பலத்தை மாறாடி நினைக்கையாவது த்ருஷ்ட ப்ரயோஜனத்தையும், சிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவனத்தையும் பகவத் கைங்கர்யத்தையும் ஸஹ சிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவனத்தையும் பகவத் கைங்கர்யத்தையும் ஸஹவாஸத்தையும் பலமாக நினைக்கை.

அவதாரிகை - தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் மாறாடி நினைக்கையாவதே தென்னு மாகாங்சைஷயிலே, அவற்றை யுபபாதிக்கிறார் (தன்னை மாறாடி நினைக்கையாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆசார்யனாகிய தன்னையும், சிஷ்யனையும், உபதேச பலனையும் குறித்து முரணாக எண்ணுதல் என்பது எப்படி என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உபதேஷ்டாவான தன்னை யுள்ளபடி நினையாமல் (மாறாடி நினைக்கையாவது), உபதேச ஸமயத்தில் தன்னுடைய வாசார்யனையே யிவனுக்குபதேஷ்டாவாகவும் தான் அங்குத்தைக்குக் கரணபூதனாகவும் ப்ரதிபத்தி பண்ணிக் கொண்டு உபதேசிக்க வேண்டியிருக்க, அப்படிச் செய்யாதே, ஆசார்ய பரதந்த்ரனாயிருக்கிற தன்னை இவனுக்காசார்யனென்று நினைக்கை. உபதேச பாத்ரனான சிஷ்யனையுள்ளபடி நினையாமல் (மாறாடி நினைக்கையாவது), தன்னோபாதி இவனையும் தன்னுடைய வாசார்யனுக்கு சிஷ்யனாக ப்ரதிபத்தி பண்ணி உபதேசிக்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே, இவனைத் தனக்கு சிஷ்யனென்று நினைக்கை. உபதேச பலத்தை உள்ளபடி நினையாதே (மாறாடி நினைக்கையாவது), பரோபதேசம் பண்ணுமளவில் இவ்வாத்மா திருந்தி “ஆளுமாளார்” என்கிற விஷயத்துக்கு மங்களாசாஸநத்துக் காளாக வேண்டும் என்னுமிதுவே பலமாக உபதேசியாதே, இவனால வரும் அர்த்த சுக்ருஷாரூபமான த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநத்தையாதல். சிஷ்யனானவிவன் ஸம்ஸாராத் உத்தீர்ணனாய் வாழுகையாகிற உஜ்ஜீவநத்தையாதல், திருநந்தவனாதிகளைச் செய்கிறதிலுங் காட்டிலோராத்மாவைத் திருத்தினால் எம்பெருமான் திருவுள்ள முகக்கையாலே இப்படியிருந்துள்ள பகவத் கைங்கர்யத்தையாதல், ஸம்ஸாரத்தி லிருக்கும் நாள் தன் தனிமை தீரக் கூடி வர்த்திக்கையாகிற ஸஹவாஸத்தையாதல் உபதேசத்துக்குப் பலமாக நினைக்கையென்றபடி.

விளக்கம் - உபதேசம் செய்பவனாகிய தன்னை உள்ளபடி எண்ணிக்கொள்ளாமல் (முரண்பாடாக நினைத்துக் கொள்ளுதல்) உள்ள நிலை என்னவென்றால் - உபதேசம் செய்கின்றபோது தனது ஆசார்யனே தன்னுடைய ரூபத்தில் இருந்து உபதேசம் செய்வதாகவும், தனது ஆசார்யனுக்குத் தான் ஒரு கருவியாக மட்டும் அங்கு உள்ளதாகவும்

எண்ணியபடி உபதேசம் செய்யவேண்டியிருக்க, அவ்விதம் செய்யாமல், தனது ஆசார்யனுக்கு அடிமையாக உள்ள தன்னைத் தனது சிஷ்யனுக்குத் தானே ஆசார்யன் என்று எண்ணியிருப்பதாகும். தன்னிடம் உபதேசம் பெறுவதற்காக வந்த சிஷ்யனை உள்ளபடி எண்ணாமல் (முரண்பாடாக எண்ணுதல்) உள்ளது என்னவென்றால் – தன்னைப் போன்றே இந்த சிஷ்யனும் தனது ஆசார்யனுக்கு சிஷ்யன் என்று எண்ணாமல், அந்த சிஷ்யனைத் தனது சிஷ்யன் என்றே எண்ணுதல் ஆகும். உபதேசத்தால் வருகின்ற பலனை உள்ளபடி எண்ணாமல் (முரணாகச் சிந்தித்தல்) உள்ள நிலை என்னவென்றால் – உபதேசம் செய்யும்போது அந்த ஆத்மா திருந்தி, திருவாய்மொழி(8-3-3) – ஆளுமானார் – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு மங்களாசாஸநம் செய்வதற்கு ஆளாகவேண்டும் என்பதே உபதேசத்தின் பலன் என்று எண்ணி உபதேசம் செய்யாமல், அந்த சிஷ்யனால் வரக்கூடிய பொருள் மற்றும் அவனால் தனக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம் என்பதான உலகவிஷயங்கள் குறித்த பயனை எண்ணுதல்; இந்த சிஷ்யன் ஸம்சாரத்தைக் கடந்து வாழ்ந்து கரையேறவேண்டும், ஸர்வேச்வரனுக்கு இவன் திருநந்தவனம் அமைத்தல் போன்ற கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்று எண்ணாமல், இந்த சிஷ்யனைத் திருத்தினால் ஸர்வேச்வரனின் உள்ளம் மகிழ்ந்து போகும் என்பதைப் பலனாகக் கொண்டு உபதேசித்தல்; இந்த உலகில் தான் ஜீவித்திருக்கும்வரை தனது தனிமையைப் போக்க தனது சிஷ்யனோடு கூடி வாழ்தல் என்பதே பலன் என்று எண்ணுதல் போன்றவையாகும்.

310. நினையாதிருக்க இந்நாலு பலமும் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில்; சேஷபூதனான சிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும்; ஈச்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவனம் ஸித்திக்கும், ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும், உபகார ஸம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி யிவன் நினையாதிருக்க இந்நாலு பலமும் ஸித்திக்கிறபடி தானென்? என்கிற தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரச்நத்தை யநுவதித்துக்கொண்டு, அவை ஸித்திக்கும் வழி யருளிச் செய்கிறார் (நினையாதிருக்க) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இப்படியாக நினைக்காமல் உள்ளபோதிலும், அந்த நான்கு பலன்களும் அவனுக்குக் கிட்டும் என்பது எப்படி என்று அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறவனுடைய கேள்வியை மனதில் கொண்டு, அவை கிட்டும் வழியை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சேஷபூதனான சிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும்) என்றது- சிஷ்யனானவன் தனக்கு சேஷத்வமே ஸ்வரூபம் என்றநுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கையாலே, கிஞ்சித்கார மில்லாதபோது சேஷத்வம் கூடாதென்று தன் ஸ்வரூப லாபத்துக்காகத் தன்னாலான கிஞ்சித்காரம் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே, அர்த்த சுச்ருஷைகளாகிற த்ருஷ்ட பலம் ஸித்திக்குமென்றபடி. (ஈச்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கும்) என்றது, “எதிர் சூழல் புக்குத் திரிந்து” தன் விசேஷ கடாசுஷங்களாலே அத்வேஷாதிகளை யுண்டாக்கி ஆசார்ய ஸமாச்ரணத்திலே மூட்டி இவ்வாசார்யனுடைய உபதேசாந்வயத்தை யுண்டாக்கி அதடியாக விவனை ஸம்ஸாரத்தில் நின்று மக்கரைப்படுத்த வேணுமென்கிற, எம்பெருமானுடைய க்ருபாகார்யமான நினைவாலே சிஷ்யனானவனுடைய வுஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்குமென்றபடி. (ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும்) என்றது, இவன் ஹிதோபதேசம் பண்ணி மங்களாசாஸநத்துக் காளாம்படி சேதநரைத் திருத்துகிறவிது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே, இது பகவத் கைங்கர்யமன்றோ! என்றது ஸித்தித்திருக்கும் தன்னுடைய வாசார்யன் நினைவாலே உபதேஷ்டாவான தனக்கு பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்குமென்றபடி. (உபகார ஸம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்) என்றது, அநாதிகால மஹங்கார மமகாரங்களாலே நஷ்ட ப்ராயனாய்க் கிடந்தவென்னை அஹேதுகமாக அங்கீகரித்து அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகத்தாலே யவற்றில் ருசியை மாற்றி மங்களாசாஸநத்துக்காளாம்படி பண்ணின மஹோபகாரகனன்றோ என்கிற உபகார ஸம்ருதியாலே, சிஷ்யனானவன் சுஷணகாலமும் பிரியசுஷமனன்றிக்கே கூடி நடக்கையா லவனோடுண்டான ஸஹவாஸம் தன்னடையே ஸித்திக்குமென்றபடி.

விளக்கம் – (சேஷபூதனான சிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும்) - சிஷ்யனாக உள்ளவன் தன்னுடைய ஸ்வரூபம் என்பது ஆசார்யனுக்கு அடிமைப்பட்டு இருப்பதே என்று எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால், “கைங்கர்யம் செய்யாதபோது அடிமைத்தனம் கிட்டாது” என்றுள்ள நிலை காரணமாக, தனது ஸ்வரூபம் கிட்டும் பொருட்டு தன்னால் இயன்ற கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ளதால், பொருள் மற்றும்

கைங்கர்யம் ஆகிய இரண்டு பலன்களும் ஆசார்யனுக்குக் கிட்டும் என்று கருத்து. (ஈச்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கும்) – திருவாய்மொழி (2-7-6 - எதிர்கூழல் புக்கு – என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் தனது விசேஷமான கடாசுஷங்கள் மூலம் சிஷ்யனுக்கு அத்வேஷம் (வெறுப்பு இல்லாமை) போன்ற தன்மைகளை ஏற்படுத்தி, ஆசார்யனைப் பற்றும்படியாகச் செய்து, ஆசார்யனின் உபதேசம் கிட்டும்படிச் செய்து, அதன் காரணமாக சிஷ்யனை ஸம்சாரம் என்ற பெருங்கடலில் இருந்து அக்கரை ஏறும்படிச் செய்யவேண்டும் என்ற ஸர்வேச்வரனின் கடாசுஷம் மூலம் ஏற்படும் நினைவால், சிஷ்யன் கரையேறுதல் என்ற பலன் ஏற்படும். (ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும்) – ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு நன்மைகள் பலவற்றையும் உபதேசம் செய்து, ஸர்வேச்வரனைக் குறித்த மங்களாசாஸநத்திற்கு ஆளாகும்படித் திருத்தும் செய்கை என்பது ஸர்வேச்வரனுடைய திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் மகிழ்சியை ஏற்படுத்தும் என்பதால், “இது பகவத் கைங்கர்யம் அல்லவோ” என்று எண்ணியுள்ள தனது ஆசார்யனுடைய கடாசுஷம் காரணமாக, தனக்கு ஸர்வேச்வர கைங்கர்யம் கிட்டும் என்று கருத்து. (உபகார ஸம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்) – எல்லையற்ற காலமாக “நான், எனது” என்ற எண்ணங்கள் காரணமாக ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை இழந்து கிடந்த என்னை, எந்த ஒரு காரணமும் இல்லாமல், அறியாமையைப் போக்கும் வழிகள் மூலமாக அவற்றில் உள்ள ஆசைகளை மாற்றி, மங்களாசாஸநத்திற்கு நான் ஆளாகும்படிச் செய்த மிகப்பெரும் உபகாரம் செய்தவன் இந்த ஆசார்யன் என்ற செய்ந்நன்றி உணர்வு காரணமாக, சிஷ்யன் ஒரு நொடிக்கூட பிரிவதற்குப் பொறுமை இன்றி எப்போதும் கூடி இருப்பதனால் உண்டான சேர்த்தி என்பது தானாகவே உண்டாகிறது.

311. ஸாசுஷாத்தபலமும் ஆசார்யத்வம் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில்; தன் நினைவாலும் ஈச்வரன் நினைவாலும் ஸித்திக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி யிவன் நினையாதிருக்க இப்பல சதுஷ்டயமும் சிஷ்யேச்வர ஸ்வாசார்யர்கள் நினைவாலே ஸித்திக்குமென்னுமிட மருளிச்செய்து, உபதேசத்துக்கு ஸாசுஷாத் பலமாயுள்ளதும் உபதேஷ்டவான வாசார்ய பரதந்த்ரனுக் குபதேச பாத்ரமான விவனைக் குறித்துண்டா மாசார்யத்வமும் ஸித்திக்கும்படியை ப்ரச்நோத்தர ரூபேண வருளிச் செய்கிறார் (ஸாசுஷாத்தபலமும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக இந்த சிஷ்யன் பலன்கள் குறித்து நினைக்காமல் உள்ளபோதிலும் இந்த நான்குவிதமான பலன்களும் சிஷ்யனுடையவும், ஈச்வரனுடையவும், ஆசார்யனின் ஆசார்யனுடையவும் நினைவு மூலம் உண்டாகிவிடும் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்; மேலும் உபதேசத்திற்கு நேராக பலனாக உள்ளதும், உபதேசம் செய்பவனாகிய தனது ஆசார்யனுக்கு வசப்பட்டவனாகிய ஆசார்யனுக்கு உபதேசிக்கப்படும் சிஷ்யனைக் குறித்து உள்ள ஆசார்யனாகும் தன்மை எவ்விதம் ஏற்படுகிறது என்பதைக் கேள்வி பதில் வடிவில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸாஷாத்தபலமாவது), உபதேசபாத்ரமான விவன் திருந்தி மங்களா சாஸநத்துகாளாகை; இது (தன் நினைவாலே ஸித்திக்கையாவது), உபதேஷ்டாவான தான் விப்ரதிபத்திக ளொன்றுமின்றி இதுவே பலமாக நினைத்து உபதேசிக்கவே அவனப்படி திருந்தி மங்களாசாஸநாதிகாரியாகை. (ஆசார்யத்வமாவது), தன்னை யாசார்ய பரதந்த்ரனாகவே யநுஸந்தித்திருக்கிற விவன் தன் பக்க லுபதேசங் கேட்கிறவனுக்கு ஆசார்யனாகை; இது (ஈச்வரன் நினைவாலே ஸித்திக்கையாவது), இப்படி தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் விப்ரதிபத்தி பண்ணாதே உள்ளபடியநுஸந்தித்து உபதேசிக்கும் பரிபாகமுடையனானவிவன் இவனுக்காசார்யனென்று நினைப்பிட்டருளுகையாலே இவனுக்காசார்யத்வமுண்டாகை.

விளக்கம் - (ஸாஷாத்தபலமாவது) - உபதேசிக்கப்படும் சிஷ்யன் திருந்தி ஸர்வேச்வரனுக்கு திருப்பல்லாண்டு பாடும்படியாக ஆவது. (தன் நினைவாலே ஸித்திக்கையாவது) - உபதேசம் செய்கின்ற ஆசார்யனாகிய தான், கருத்து மாறுபாடுகள் ஏதும் இன்றி உபதேசம் செய்தால் மட்டுமே பலன் என்று உபதேசிக்கும்போது, அவனும் அப்படியே திருந்தி ஸர்வேச்வரனுக்கு திருப்பல்லாண்டு பாடும்படியாக ஆதல். (ஆசார்யத்வமாவது) - தன்னைத் தனது ஆசார்யனுக்கு வசப்பட்டவனாகவே எண்ணியபடி உள்ள இந்த ஆசார்யன், தன்னிடம் உபதேசம் பெற வந்த சிஷ்யனுக்கு ஆசார்யனாக ஆதல். (ஈச்வரன் நினைவாலே ஸித்திக்கையாவது) - இப்படியாகத் தன்னையும், சிஷ்யனையும், பலத்தையும் மாறுபட்டு எண்ணாமல், உள்ளது உள்ளபடி உபதேசம் செய்கின்ற தன்மை கொண்ட இந்த ஆசார்யன், தனது ஆசார்யனே தனது சிஷ்யனுக்கும் ஆசார்யன் என்று எண்ணுவதால் இவனுக்கு ஆசார்யனாகும் தன்மை ஏற்படுகிறது என்று கருத்து.

312. இப்படி யொழிய உபதேசிக்கில் இருவர்க்கும் ஸ்வரூப ஸித்தியில்லை.

அவதாரிகை - இங்ஙனன்றி க்ரூரநிஷத்தமாக வடியில் சொன்ன விப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசிக்கில் உபயஸ்வரூபமும் ஸித்தியாதென்கிறார் (இப்படியொழிய) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக இல்லாமல், சூர்ணை 308ல் கூறப்பட்டதான, தள்ளப்பட வேண்டியவற்றில் மிகவும் கொடியதாக உள்ளதான மாறுபட்ட சிந்தனையுடன் உபதேசம் செய்தால் ஆசார்யனுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் ஸ்வரூபம் ஏற்படாது என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இருவர்க்கும் ஸ்வரூபஸித்தியில்லை) என்கிறது - கீழ்ச்சொன்னபடியே யதா ப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசிக்கிலொழிய ஈச்வரனிவனை யாசார்யனாக நினைப்பிடாமையாலே, உபதேஷ்டாவுக் காசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபஸித்தி யில்லை; இப்படி யதா ப்ரதிபத்தியோடே இவனுபதேசியாத வளவில் உபதேச சுத்தி யில்லாமையாலே, உபதேச பாத்ரமானவவனுக்கு சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபஸித்தி யில்லை யென்கை.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்டபடி, உள்ளது உள்ளபடி நேர்த்தியாக உபதேசம் செய்தால் அன்றி ஸர்வேச்வரன் இவனை ஆசார்யனாக ஏற்கமாட்டான் என்பதால், உபதேசம் செய்பவனுக்கு ஆசார்யன் என்ற ஸ்வரூபம் கிட்டாது. இவ்விதம் உள்ளது உள்ளபடி உபதேசம் செய்யாதபோது, செய்யப்பட்ட உபதேசம் என்பது கிட்டாமல் போவதால், உபதேசத்தைப் பெறுகின்ற சிஷ்யனுக்கு சிஷ்யத்தன்மை என்ற ஸ்வரூபம் கிட்டாது.

313. ஆசார்யனுக்கு சிஷ்யன் பக்கல் க்ரூபையும் ஸ்வாசார்யன் பக்கல் பாரதந்தர்யமும் வேணும்.

அவதாரிகை - ஆசார்யனுக் கிரண்டு குண மவச்யம் வேணுமென்கிறார் (ஆசார்யனுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆசார்யனுக்கு இரண்டு குணங்களும் அவசியம் என்று இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது உபதேஷ்டவான வாசார்யனுக்கு, உஜ்ஜீவிஷுவாய் வந்து உபஸந்நான சிஷ்யன்பக்கல், ஐயோ! என்றிரங்கி அவனுஜ்ஜீவிக்மைக் குறுப்பான உபதேசாதிகளைப் பண்ணுகைக்கீடான க்ருபையும், தன்னைக் கர்த்தாவாக நினையாதே அத்தலைக்குக் கரணபூதனான வநுஸந்திக்கைக் கீடான ஸ்வாசார்ய விஷயத்தில் பாரதந்தர்யமும் அவச்யமுண்டாக வேண்டுமென்கை.

விளக்கம் - உபதேசம் செய்கின்ற ஆசார்யனுக்கு, உய்வதற்கான எண்ணம் கொண்டு தன்னை வந்தடைந்த சிஷ்யனிடம் - ஐயோ - என்ற இரக்கம் எழவேண்டும்; அவன் உய்வதற்கு ஏற்றதான உபதேசம் போன்றவற்றைச் செய்வதற்கு அவசியமான கருணை வேண்டும். தன்னை உபதேசம் செய்பவனாக எண்ணாமல், தனது ஆசார்யனுக்குத் தான் ஒரு கருவியாக மட்டுமே உள்ளோம் என்று எண்ணுவதற்கு அடிப்படையாக உள்ள தனது ஆசார்யனிடம் வசப்பட்டிருத்தல் என்பதும் வேண்டும்.

314. க்ருபையாலே சிஷ்யன் ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும், பாரதந்தர்யத்தாலே தன் ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்.

அவதாரிகை - இவற்றால் பலிக்குமவற்றை யருளிச்செய்கிறார் (க்ருபையாலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த இரண்டு குணங்கள் மூலம் பலிக்கும் விஷயங்கள் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி யவன் ஸ்வரூபம் திருந்துமளவும் உபதேசாதிகளைப் பண்ணிப்போரு மிவன் க்ருபையாலே நாளுக்கு நாளும் ஸ்வரூபம் நிர்மலமாகையாலே சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்; ஸ்வகர்த்தருவ புத்தியற்று ஸ்வாசார்ய கரண பூதனாகத் தன்னை யநுஸந்திக்கைக்கும் மற்றும் ஸர்வகார்யத்திலும் தததீநனாய்

வர்த்திக்கைக்கு முடலான பாரதந்தர்யத்தாலே ஆசார்யனான தன்னுடைய ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கு மென்கை.

விளக்கம் - சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம் திருந்துகின்ற காலம் முடிய உபதேசம் செய்கின்ற ஆசார்யனுடைய கருணை காரணமாக, நாளுக்கு நாள் ஸ்வரூபத்தில் உள்ள தோஷங்கள் அழிந்தபடி உள்ளதால், சிஷ்யனுக்கு ஸ்வரூபம் கிட்டிவிடுகிறது. தான் உபதேசம் செய்வதாக எண்ணாமல், தனது ஆசார்யனின் அவயவமாகவே தன்னை எண்ணுவதாலும், தனது அனைத்து செயல்களிலும் ஆசார்யனுக்கு வசப்பட்டவனாக நடந்துகொள்ள உறுப்பாக உள்ள பாரதந்தர்யம் மூலம் ஆசார்யனாகிய தனது ஸ்வரூபம் கிட்டுகிறது.

வ்யாக்யானம் - ஆக கீழ்ச்செய்ததாய்த்தது, ஹிதோபதேச ஸமயத்தில் ஸ்வவிஷயத்திலும் சிஷ்ய விஷயத்திலும் பல விஷயத்திலு முண்டாம் விப்ரதிபத்திகள் க்ருநிஷித்தமென்றும், அந்த விப்ரதிபத்திகள்தா னின்னதென்றும், இவன் நினையாதிருக்க த்ருஷ்டப்ரயோஜநாதிகள் வந்து ஸித்திக்கும் வழியும், ஸாஷாத் பலாசார்யத்வங்கள் ஸித்திக்கும் வழியும், இப்படியன்றியே விப்ரதிபத்த்யா உபதேசிக்கி லுபய ஸ்வரூபமும் ஸித்தியாமையும், ஆசார்யனானவனுக் கவச்யாபேக்ஷித குணத்வமும், ததுபய பலமும் சொல்லிற்றாய்த்தது.

விளக்கம் - ஆகவே இதுவரை கூறப்பட்டது என்னவென்றால் – உயர்ந்த நன்மை குறித்து சிஷ்யனுக்கு உபதேசம் செய்யும்போது தன் விஷயத்திலும், சிஷ்யன் விஷயத்திலும், பலன் விஷயத்திலும் ஏற்படக்கூடிய மாறுபட்ட எண்ணங்கள் மிகவும் கொடியவை என்றும்; அவைதாம் இவை இவை என்றும்; இவன் விரும்பாமல் உள்ளபோதிலும் இந்த உலகப் பலன்கள் தானாகவே வந்து சேரும் வழியையும்; நேரான பலனாகிய ஆசார்யத்தன்மை கிட்டும் வழியையும்; இவ்விதம் இல்லாமல் மாறுபட்ட எண்ணத்துடன் உபதேசம் செய்தால் இருவருக்கும் ஸ்வரூபம் கிட்டாமல் போவதும்; ஆசார்யனுக்கு இருக்கவேண்டியதான க்ருபை மற்றும் பாரதந்தர்யம் ஆகிய இரண்டு குணங்களும்; அந்தக் குணங்களால் ஏற்படவல்ல பலனும் கூறப்பட்டது.

315. நேரே ஆசார்யனென்பது ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்திரத்தை யுபதேசித்தவனை.

அவதாரிகை - இப்படி உபதேசாங்குண நியமங்களை தர்சிப்பித்த வநந்தரம், உபதேசிக்குமளவில் இன்னமந்திரத்தை யுபதேசித்தவனையே ஸாக்ஷாதாசார்யன் என்பதென்கிறார் (நேரே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக உபதேசத்திற்கு அவசியமான நியமங்கள் பலவற்றையும் அருளிச்செய்த பின்னர், உபதேசம் செய்யும்போது இன்ன மந்திரத்தை உபதேசித்தவனே நேரடியான ஆசார்யன் என்று இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நேரே ஆசார்யனென்பது) என்கிறது, ஆசார்யத்வம் குறைவறவின் றியிருக்கச் செய்தே ப்ரதீதிமாத்ரங்கொண்டு சொல்லுமளவன்றின்கே ஸாக்ஷாதாசார்யனென்று சொல்லுவதென்றபடி. (ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்திரத்தை யுபதேசித்தவனை) என்றது, “ஐஹலெளகிக மைச்வர்யம்” இத்யாதிப்படியே அகில பலப்ரதமா யிருந்ததேயாகிலும் அந்யபலன்களில் தாத்பர்யமின்றிக்கே மோக்ஷபலத்திலே நோக்காயிருக்கையாலே, “ஸர்வ வேதாந்த ஸாரார்த்தஸ் ஸம்ஸாரார்ணாவதாரக: கதிரஷ்டாக்ஷரோ ந்ரூணாமபுநர்பவ காங்க்ஷிணாம்” என்கிறபடியே ஸம்ஸார நிவர்த்தகமாய், அத ஏவ “மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யமுத்தமம், பவித்ரஞ்ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ரஸ் ஸநாதந:” என்கிறபடியே ஸர்வமந்த்ராந்த்ரோத்க்ருஷ்டமான பெருமையையுடையத்தான திருமந்திரத்தை, ஸம்ஸார நிவர்த்தகத்வ ப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசித்தவனை யென்கை. த்வயம் பூர்வோத்தர வாக்யங்களாலே இதில் மத்யம சரமபத விவரணாமாய், சரமச்லோகம் பூர்வோத்தரார்த்தங்களாலே அதில் பூர்வோத்தர வாக்ய விவரணமா யிருக்கையாலே, மற்ற ரஹஸ்யத்வயமும் ப்ரதம ரஹஸ்யமான வித்தோடே அநந்யமா யிருக்கையாலே, இத்தைச் சொல்லவே அவற்றினுடைய வுபதேசமும் தன்னடையே சொல்லிற்றாமென்று திருவுள்ளம் பற்றி (பெரியதிருமந்திரத்தை உபதேசித்தவனை) என்கிறார். ஆகையால் இது ரஹஸ்யத்ரயோபதேசத்துக்கு முபலக்ஷணம்.

விளக்கம் - (நேரே ஆசார்யன் என்பது) – ஆசார்யனாக உள்ள தன்மை குறைவில்லாமல் உள்ளபோதிலும். மேலாகக் காணும்போது “இவன் ஆசார்யன்” என்று மனதில் தோன்றும் விதத்தில் மட்டும் அல்லாமல், நேரடியாகவே ஆசார்யனாக உள்ள தன்மை என்று கருத்து. (ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்தரத்தை யுபதேசித்தவனை) – பாஞ்சராத்தரத்தில் – ஐஹலௌகிக மைச்வர்யம் – திருமந்தரம் அனைத்து ஐச்வர்யங்களையும் அளிக்கும் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, திருமந்தரமானது அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கவல்லது என்றுள்ளபோதிலும், இது போன்று மற்ற பலன்களை அளிப்பது அதன் நோக்கம் அல்ல; மோக்ஷம் என்ற உயர்ந்த பலனை அளிப்பது மட்டுமே அதன் நோக்கம் ஆகும். ஆகவே பாஞ்சராத்தரத்தில் – ஸர்வ வேதாந்த ஸாரார்த்தஸ் ஸம்ஸாரார்ணாவதாரக: கதிரஷ்டாஷ்டரோ ந்ருணாமபுநர்பவ காங்க்ஷிணாம் – அனைத்து வேதாந்தங்களின் ஆழ்கருத்தை தனது அர்த்தமாகக் கொண்டதும், ஸம்ஸாரம் என்ற பெரிய கடலைத் தாண்டிவிடும்பதும் ஆகிய திருவெட்டெழுத்து என்பதான திருமந்தரம் மட்டுமே, மீண்டும் பிறவி என்பதை விரும்பாத மனிதர்களின் புகலிடமாக உள்ளது – என்பதற்கு ஏற்ப, ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுவிப்பதாக திருமந்தரம் உள்ளது. ஆகவே பாஞ்சராத்தரம் – மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யமுத்தமம், பவித்ராஞ்ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ரஸ் ஸநாதந: – எல்லையற்ற காலமாக இருந்து வரும் திருமந்தரம் என்பது மந்த்ரங்கள் அனைத்திலும் உயர்ந்த மந்த்ரம், இரகசியங்களில் உயர்ந்த இரகசியம், தூய்மையானவற்றில் மிகவும் தூய்மையானது – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து மந்த்ரங்களைக் காட்டிலும் மிகுந்த பெருமை கொண்டதான திருமந்தரத்தை, ஸம்ஸாரம் என்ற பெருங்கடலைக் கடக்க வைக்கும் தன்மைகள் கொண்டது என்ற சிந்தனையுடன் உபதேசம் செய்தவனை - என்று கருத்து. த்வ்ய மந்த்ரத்தில் உள்ள இரண்டு வரிகளும் திருமந்தரத்தின் நடுப்பதமான “நம:” என்பதையும், இறுதிப்பதமான “நாராயணாய” என்பதையும் விவரிப்பதாக உள்ளன. சரம ச்லோகத்தின் இரண்டு பாதிகளும் த்வயத்தின் இரண்டு வரிகளை விவரிப்பதாகவே உள்ளன. ஆகவே த்வ்யம், சரமச்லோகம் ஆகிய இரண்டும் முதல் இரகசியமாக உள்ள திருமந்தரத்தைக் காட்டிலும் வேறாக இல்லாத காரணத்தினால், திருமந்தரத்தை விவரித்து உபதேசம் செய்தால், மற்ற இரண்டும் தானே உபதேசிக்கப்பட்டவைகள் ஆகின்றன என்று கூற திருவுள்ளம் பற்றியவராக “பெரியதிருமந்தரத்தை உபதேசித்தவனை” என்றார். எனவே இது மூன்றையும் உபதேசம் செய்தமையையே காட்டுகிறது.

316. ஸம்ஸார வர்த்தகங்களுமாய் சஷுத்ரங்களுமான பகவந் மந்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை.

அவதாரிகை - பகவந் மந்த்ரங்களி லேதனுமொன்றை உபதேசித்தவர்களுக்கு மாசார்யத்வமில்லையோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸார வர்த்தகங்களுமாய்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனுடைய மந்த்ரங்களில் ஏதேனும் ஒன்றை உபதேசம் செய்தால் அவர்களுக்கு ஆசார்யனாகும் தன்மை இல்லையோ (திருமந்த்ரம் உபதேசித்தால் மட்டும் தான் ஆசார்யத் தன்மை உண்டாகுமோ) என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திப்பியாத மாத்ரமன்றிக்கே வளர்க்குமவையாய், பெருமையின்றிக்கே சஷுத்ரங்களுமாயிருந்துள்ள ததிதர பகவந்மந்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களுக்கு, உபதேஷ்ட்ருத்வ ப்ரயுக்தமான ஆசார்யத்வ ப்ரதீதிமாத்ர மொழிய தத்பூர்த்தியில்லையென்கை.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரத்தை நீக்கித் தராமல், அதனை மேன்மேலும் வளர்ப்பதாகவும், பெருமை ஏதும் இல்லாமல் தாழ்ந்தவையாகவே உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய மற்ற மந்த்ரங்களை உபதேசம் செய்பவர்களுக்கு, உபதேசம் செய்யும் செயலைக் கொண்டு மட்டுமே ஆசார்யனாகிய தன்மை உண்டாகிறதே அல்லாமல், அவர்களுக்கு ஆசார்யன் ஆகும் தன்மை நிறைவாக இல்லை.

317. பகவந் மந்த்ரங்களை சஷுத்ரங்களென்கிறது பலத்வாரா.

அவதாரிகை - சஷுத்ரங்களென்பது சஷுத்ரதேவதா மந்த்ரங்களையன்றோ? பகவந் மந்த்ரங்களையிப்படி சொல்லுகிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பகவந் மந்த்ரங்களை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மந்த்ரங்களை தாழ்ந்தவை என்று கூறும்போது அது தாழ்ந்த தேதைகளைப் பற்றிய மந்த்ரம் மட்டுமே அல்லவோ ஆகும்? ஸர்வேச்வரனுடைய மந்த்ரங்களை இவ்விதம் உரைப்பது ஏன் என்ற கேள்விகளுக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பரதேவதையான பகவத் விஷயமாகையாலே வந்த பெருமையையுடைய மந்த்ரங்களை சஷுத்ரங்களென்று சொல்லுகிறது, அர்த்த காம புத்ர வித்யாதி சஷுத்ரபலங்களைக் கொடுக்கிற வழியாலேயென்கை.

விளக்கம் - அனைத்திலும் உயர்ந்தவனாகிய ஸர்வேச்வரன் குறித்த மந்த்ரங்கள் என்ற பெருமை உடைய மந்த்ரங்களைத் தாழ்ந்தவை என்று கூறப்பட்டது ஏன் என்றால், அவை பொருள், இன்பம், புத்திரர்கள், கல்வி போன்ற தாழ்ந்த பலன்களை அளிப்பதால் ஆகும்.

318. ஸம்ஸார வர்த்தகங்களென்கிறதும் அத்தாலே.

அவதாரிகை - ஸம்ஸார வர்த்தகங்களென்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸார) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - பகவத் மந்த்ரங்கள் ஸம்சாரத்தை வளர்ப்பவை என்று ஏன் கூறப்பட்டது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அத்தாலே) என்றது, கீழ்ச்சொன்ன பந்தகமான சஷுத்ர பலங்களைக் கொடுக்கையாலேயென்கை.

விளக்கம் - “அத்தாலே” என்ற பதம் மூலம் ஸம்சாரத்தில் பந்தப்படுத்த ஏதுவாக உள்ள தாழ்ந்த பலன்களைக் கொடுப்பவை என்று உணர்த்தினார். இதனால் அவை ஸம்ஸாரத்தை வளர்ப்பவை என்று கருத்து.

319. இதுதான் ஒளபாதிகம்.

அவதாரிகை - ஆனாலிவற்றுக்கிது ஸ்வாபாவிகமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆனால் இவை (ஸம்ஸாரத்தை வளர்த்தல், தாழ்ந்த பலன்களை அளித்தல்) இந்த மந்த்ரங்களுக்கு இயல்பான தன்மைகளோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இதுதான்) என்று, சஷுத்ர பலப்ரதத்வத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (ஒளபாதிகம்) என்றது, உபாதி ப்ரயுக்தமாய் வந்ததித்தனை யென்கை.

விளக்கம் - “இதுதான்” என்பதன் மூலம் தாழ்ந்த பலன்களைக் கொடுத்தல் என்பது காட்டப்பட்டது. “ஒளபாதிகம்” என்பதன் மூலம் இது செயற்கையாக வந்தது என்று கூறினார்.

320. சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே.

அவதாரிகை - அத்தை யுபபாதிக்கிறார் (சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே) என்று.

விளக்கம் - ஒரு குறிப்பிட்ட காரணத்தால் இந்தத் தன்மைகள் அந்த மந்த்ரங்களுக்கு வந்தது என்று கூறியதை மேலும் விவரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பகவந் மந்த்ரங்களாகையாலே மோஷுப்ரதத்வ சக்தியுண்டாயிருக்கச்செய்தே, இவற்றினுடைய சஷுத்ர பலப்ரதத்வம், ப்ரக்ருதி வச்யனான சேதநனுடைய சஷுத்ர பல ருசியாலே வருகையாலே யென்கை. ஐச்வர்ய காமர்க்கு கோபால மந்த்ராதிகளும் புத்ரகாமர்க்கு ராமமந்த்ராதிகளும், வித்யாகாமர்க்கு ஹயக்ரீவ மந்த்ராதிகளும், விஜயகாமர்க்கு ஸுதர்சந நாரஸிம்ஹ மந்த்ராதிகளுமாய், இப்படி நியமேந சஷுத்ர பலங்களையே கொடுத்துப் போருகிறவிது, சேதநருடைய ருச்யநுகுணமாக இவ்வோ மந்த்ரங்கள் இவ்வோ பலங்களைக் கொடுக்கக் கடவதென்று ஈச்வரன் நியமேந கல்பித்து வைக்கையிறே, அதுதான் சேதநருடைய ருச்யநுகுணமாகக் கல்பித்ததாகையாலே, அவற்றுக்கவை ஸ்வாபாவிகமன்று, ஒளபாதிகமென்னலாமிறே.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனைக் குறித்த மந்த்ரங்கள் என்பதால்_அவற்றுக்கு மோசஷத்தை அளிக்கக்கூடிய சக்தி உள்ளபோதிலும், தாழ்ந்த பலன்களை அளிக்கக்கூடிய தன்மை என்பது இந்த மந்த்ரங்களுக்கு எவ்விதம் ஏற்படுகிறது என்றால் – சரீரத்தில் அகப்பட்டுள்ள ஜீவாத்மாவின் தாழ்ந்த பலன்களில் உள்ள விருப்பம் காரணமாகவே ஏற்படுகிறது. ஐசுவர்யம் விரும்புகிறவர்களுக்கு கோபால மந்த்ரங்கள் போன்றவையும், புத்திரர்களை விரும்புகிறவர்களுக்கு ராம மந்த்ரங்கள் போன்றவையும், கல்வி மற்றும் வித்யை ஆகியவற்ற விரும்புகிறவர்களுக்கு ஹயக்ரீவ மந்த்ரங்களும், வெற்றியை விரும்புகிறவர்களுக்கு சுதர்சனர் மற்றும் நரஸிம்ஹ மந்த்ரங்களும் என்று பலவாக உள்ள இந்த மந்த்ரங்களுக்கு தாழ்ந்த பலன்களை அளிக்கின்ற தன்மை என்பது, மனிதர்களின் விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடி “இன்ன மந்த்ரம் இன்ன பலன் அளிக்கும்” என்று ஸர்வேச்வரன் நியமித்த காரணத்தினால் உண்டாகிறது. ஆக இந்த மந்த்ரங்கள் இது போன்று தாழ்ந்த பலன்கள் அளித்தல் என்பது மனிதர்களின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் ஸங்கல்பம் செய்த காரணத்தினால், அவற்றுக்கு அந்தத் தன்மை இயல்பானது அல்ல, ஏதோ ஒரு காரணத்தால் வந்ததே ஆகும் என்று கருத்து.

321. சிஷ்யனென்பது ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியும் பலஸாதந சுச்ருஷையும், ஆர்த்தியும் ஆதரமும் அநஸூயையும் உடையவனை.

அவதாரிகை - ஆக, (தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது) என்று தொடங்கி, (ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை) என்னுமளவும் ஆசார்ய ஸ்வரூப சோதநம் பண்ணி அந்தரம், அதின்மேல் வந்த ப்ராஸங்கிக சங்கைகளையும் பரிஹரித்தார் கீழ்; மேல் சிஷ்ய ஸ்வரூப சோதநம் பண்ணுகிறார் (சிஷ்யமென்பது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - “தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது” என்றுள்ள சூர்ணை 308 தொடங்கி, “ஆசார்ய பூர்த்தியில்லை” என்றுள்ள சூர்ணை 316 முடிய உள்ள சூர்ணைகளில் ஆசார்ய ஸ்வரூபம் குறித்து ஆராய்ந்து அருளிச்செய்தார். அதனைத் தொடர்ந்துள்ள நான்கு சூர்ணைகளில் அதனைக் குறித்து எழுந்த சந்தேகங்களை விளக்கி அவற்றை நீக்கினார். இனி சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சிஷ்யனென்பது) என்றது, உபதேச ச்ரவண மாத்ரங்கொண்டு மேலெழுந்தவாரியாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே, சிஷ்யனென்று முக்க்யமாகச் சொல்லுவதென்றபடி. (ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியாவது), ஸ்வரூப விரோதியான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களாகிற ப்ராப்யாந்தரத்தில் மறந்து மந்வயமற்றிக்கை. அன்றிக்கே, இவ்வாசார்யன்றன்னையொழிய வேறொரு ப்ராப்யவஸ்து வறியேனென்றிருக்கையாகவுமாம். (பலஸாதந சுக்ரூஷையாவது), “குரு சுக்ரூஷயா வித்யா” என்கிறபடியே ஆசார்யனைத் தான் பண்ணுகிற சுக்ரூஷையாலே ஸந்தோஷிப்பித்து ஜ்ஞானோபஜீவநம் பண்ணுகை ப்ராப்தமாகையாலே, ஆசார்யன் தனக்குபகரிக்கிற தத்த்வஜ்ஞானமாகிற பலத்தினுடைய ஸித்திக்கு ஸாதநமாயிருந்துள்ள ஆசார்யபரிசர்யை. அன்றிக்கே, ஸ்வரூபாநுரூபமான பலத்திலும் ஸாதநத்திலு முண்டான ச்ரோதுமிச்சை யாகவுமாம். அதவா, ஆசார்யமுகோல்லாஸமாகிற பலத்துக்கு ஸாதநமான தத்பரிசர்யை யென்னவுமாம். (ஆர்த்தியாவது), “இருள் தருமாஞாலம்” என்கிறபடியே பிறந்த ஜ்ஞானத்துக்கு விரோதியான இவ்வியூதியினின்றும் கடுகப் போகப் பெறாமையாலேயுள்ள க்லேசம். அன்றிக்கே, ஆசார்ய விக்ரஹாநுபவாலாபத்தில் க்லேசமாகவுமாம். (ஆதரமாவது), உத்தரோத்தர மநுபூஷை விளையும்படி ஆசார்யனருளிச் செய்கிற பகவத்கணாநுபவத்தில் மென்மேலு முண்டாகா நிற்கிற விருப்பம். அன்றிக்கே, ஆசார்யனைக் கண்டால் பசியன் சோற்றைக் கண்டாப்போலே ததநுபவ கைங்கர்யங்களிலே மண்டி விழும்படியான விருப்பமாகவுமாம். (அநஸூயையாவது), ஆசார்யன் பகவத் பாகவத வைபவங்களை பரக்க உபபாதியா நின்றால், “ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே” என்னும்படி அதிலஸூயையற்றிருக்கை. அன்றிக்கே, ஆசார்யனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடைய உத்கர்ஷத்தையுங் கண்டால் அதிலஸூயை யற்றிருக்கை யென்னவுமாம். “அஸூயாப்ரஸவ்யூ:” என்கிறவிதுக்கு, “ஹிதம் சொன்னவனுடைய உத்கர்ஷமேயாய்த்துப் பொறாதது” என்றிறே பூர்வர்களருளிச் செய்தது. பகவத் விஷயத்திலுட்பட அஸூயை பண்ணாநின்றால் ததீயவிஷயத்தில் சொல்லவேணுமோ, “இதந்து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம் யநஸூயவே” என்றானிறே. ஆக இப்படியிருந்துள்ள ஸத்குண ஸம்பந்நனையாய்த்து நேரே சிஷ்யனென்பது.

விளக்கம் - (சிஷ்யன் என்பது) - ஆசார்யன் கூறுகின்ற உபதேசம் கேட்பது என்று அளவுடன் கூடிய நிலை என்பது மட்டும் அல்லாமல், சிஷ்யன் என்று முக்கியமாக உரைக்கிறார். (ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியாவது) - தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு

விரோதியாக உள்ள ஐச்வர்யம், கைவல்யம் போன்றதான மற்ற தாழ்ந்த பலன்களில் தன்னை மறந்தும் விருப்பம் இல்லாமல் இருத்தல் ஆகும். அல்லது, “இந்த ஆசார்யனைத் தவிர அடையத் தகுந்த வஸ்துவாக வேறு எதனையும் அறியேன்”, என்றுள்ள நிலையாகும். (பலஸாதந சுச்ருஷையாவது) – கச்யபஸம்ஹிதயில் – குரு சுக்ருஷயா வித்யா – கல்வி என்பது ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் மூலமே – என்று கூறப்பட்டபடி தான் செய்கின்ற கைங்கர்யம் காரணமாக ஆசார்யனை மகிழும்படிச் செய்து, அவனிடமிருந்து உபதேசம் செய்யப்பெறுவது ஏற்றதாக உள்ளதால், ஆசார்யன் தனக்கு உபகாரம் செய்யும் விதத்தில் அளிக்கின்ற தத்வஞானம் என்பதான பலனை அளிப்பதற்கு கருவியாக உள்ள ஆசார்யனுக்குச் செய்யப்படும் தொண்டு. அல்லது சிஷ்யனாக உள்ள தனது ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுந்த பலனிலும், அதனை அளிக்கவல்ல சாதனத்திலும் உண்டான “கேட்கவேண்டும்” என்ற ஆசையாகும். அல்லது, ஆசார்யனின் திருமுகமலர்த்தி என்ற பலனை அளிக்கவல்ல சாதனமாக உள்ள அவனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் என்றும் கூறலாம். (ஆர்த்தியாவது) – திருவாய்மொழி (10-6-1) – இருள்தருமா ஞாலம் – என்பதற்கு ஏற்ப, நமக்கு உண்டான உண்மையான ஞானத்திற்குத் தடையாக உள்ள இந்த உலகத்திலிருந்து விரைவாக நீங்காத காரணத்தால் ஏற்பட்டும் துன்பம். அல்லது ஆசார்யனின் திருமேனி அனுபவம் கிட்டாத காரணத்தால் உண்டாகும் துக்கம் என்றும் கொள்ளலாம். (ஆதரமாவது) – மேன்மேலும் அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை ஏற்படும்படியாக ஆசார்யன் அருளிச்செய்த ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களை அனுபவிப்பதில் ஏற்படும் மேன்மேலும் ஆசை என்று கூறலாம். அல்லது, மிகுந்த பசி கொண்ட ஒருவன் உணவைக் கண்டால் அதன் மேலே விழுவது போன்று, ஆசார்யனைக் கண்டால் அவனுடைய கைங்கர்யங்களில் மண்டி விழுவது போன்ற ஆசை என்றும் கூறலாம். (அநஸூயையாவது) – ஸர்வேச்வரன் மற்றும் பாகவதர்கள் ஆகியோரின் வைபவங்கள் குறித்து ஆசார்யன் விரிவாக உபதேசம் செய்யும்போது, ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (9-1) – ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே – பொறாமை இல்லாத உனக்கு – என்பதற்கு ஏற்ப எந்தவிதமான பொறாமையும் இல்லாமல் இருக்கவேண்டும். அல்லது, ஆசார்யனுக்கு உள்ள பெருமை மற்றும் தன்னுடன் சேர்ந்து படிக்கும் சிஷ்யர்களின் பெருமை ஆகியவற்றைக் கண்டால், அது குறித்து பொறாமை கொள்ளாமல் இருத்தல் என்றும் கூறலாம். ஸ்தோத்ரரத்னம் (62) – அஸூயாப்ரஸவபூ: – பொறாமைக்கு பிறப்பிடமாக உள்ளவன் – என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த வரிக்கு, நமது பூர்வாசார்யர்கள் ஹிதம் சொன்னவனுடைய உத்கர்ஷமேயாய்த்துப் பொறாதது – நமக்கு நன்மையை

அளிக்கவல்ல உபதேசத்தைச் செய்தவனின் பெருமையைக் கூட பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவன் – என்று விளக்கம் உரைத்தது காண்க. ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் பொறாமை கொள்ளும் ஒருவன், அவனுடைய அடியார்களின் விஷயத்திலும் பொறாமை கொள்வானோ என்று கூறவும் வேண்டுமோ? ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையில் (9-1) – இதந்து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம் யநஸூயவே – இரகசியமாக பாதுகாத்துவைக்க வேண்டிய இந்த ஞானத்தை பொறாமை இல்லாத உனக்கு உபதேசிக்கிறேன் – என்றது காண்க. இப்படியாகப் பல நற்குணங்கள் உள்ளவனை சிஷ்யன் என்றார்.

322. மந்த்ரமும் தேவதையும் பலமும் பலாநுபந்திகளும் பலஸாதநமும் ஐஹிக போகமுமெல்லா மாசார்யனே யென்று நினைக்கக்கடவன்.

அவதாரிகை - இப்படி உக்தலக்ஷணயுக்தனான சிஷ்யனுக்கு ஸ்வாசார்ய விஷயத்திலுண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தை விதிக்கிறார் மேல் (மந்த்ரமும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இவ்விதம் கூறப்பட்ட லக்ஷணம் கொண்டுள்ள ஒரு சிஷ்யன், தனது ஆசார்ய விஷயத்தில் எவ்விதம் சிந்திக்கவேண்டும் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:” என்கிறபடியே அநுஸந்தாத்த்ரு ரக்ஷகமாயிருந்துள்ள திருமந்த்ரமும், தத்ப்ரதிபாத்ய பரதேவதையும், தத்ப்ரஸாத லப்யமான கைங்கர்யரூப மஹாபலமும், ததநுபந்திகளான அவித்யாதி நிவ்ருத்தி பூர்வகமான ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப்பாவமும் ஸாலோக்யதிகளுமாகிற விவையும், ததாவித பலப்ரதமான ஸாதநமும், புத்ர தார க்ருஹ ஷேத்ர பச்வந்நாத் யநுபவரூபமான இஹலோகத்தில் போக்யமாகிற இவையெல்லாம் நமக்கு நம்முடைய ஆசார்யனையென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவ னென்கை. “குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம குருரேவ பராகதி: குருரேவ பராவித்யா குருரேவ பராயணம், குருரேவ பர:காமோ குருரேவ பரந்தநம் யஸ்மாத் ததுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு:” என்றும், “ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ஸர்வம் ஸசாஷ்டாக்ஷரதோ குரு: இத்யேவம் யே ந மந்யந்தே த்யக்தவ்யாஸ்தே மநீஷிபி:” என்றும் இப்படி சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகையாலே, (நினைக்கக்கடவன்) என்று விதிருபேண அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர: - தன்னை உச்சரிப்பவனைக் காப்பதால் மந்த்ரம் எனப்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப த்யானம் செய்பவர்களைக் காப்பாற்றுவதான திருமந்த்ரம், அந்த மந்த்ரத்தால் கூறப்படும் பரதேவதையாகிற ஸர்வேச்வரன், அந்த ஸர்வேச்வரனின் க்ருபை மூலம் கிட்டவல்ல கைங்கர்யம் என்ற உயர்ந்த பலன், அதன் காரணமாக ஏற்படுகின்ற “அறியாமை விலகுதல்” என்பதால் உண்டாகவல்ல தனது ஸ்வரூபம் குறித்த ஞானம், ஸர்வேச்வரனுடன் இருத்தல் மற்றும் அவனை அனுபவித்தபடி இருத்தல் போன்ற நிலை, இவற்றை அளிக்கவல்ல சாதனங்கள், புத்ரன் மனைவி வீடு நிலம் பசு மற்றும் உணவு - இவை அனைத்தும் ஆசார்யனே என்று எண்ணவேண்டும். கீழே உள்ள வரிகளைக் காண்க:

- குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம குருரேவ பராகதி: குருரேவ பராவித்யா குருரேவ பராயணம், குருரேவ பர:காமோ குருரேவ பரந்தநம் யஸ்மாத் ததுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு: - குருவே பரப்ரஹ்மம், குருவே உயர்ந்த கதி, குருவே உயர்ந்த வித்யை, குருவே உயர்ந்த செல்வம், எந்தக் காரணத்தினால் இந்தக் குரு மந்த்ரத்தை உபதேசம் செய்தானோ, அந்தக் காரணத்தினால் அவன் அனைத்திலும் மேம்பட்டவன் ஆவான்.
- ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ஸர்வம் ஸசாஷ்டாசுஷரதோ குரு: இத்யேவம் யே ந மந்யந்தே த்யக்தவ்யாஸ்தே மநீஷிபி: - இந்த உலகில் மட்டும் அல்லாமல், அந்த உலகிலும் பலன் அளிக்கவல்ல திருஅஷ்டாசுஷர மந்த்ரத்தை உபதேசித்தவன் குரு ஆவான். இப்படியாக யார் நினைக்கவில்லையோ அவர்கள் நல்லவர்களால் கைவிடத்தக்கவர்கள்.

ஆக இப்படியாகப் பல சாஸ்த்ரங்கள் உரைப்பதால் “நினைக்கக்கடவன்” என்று விதித்தார்.

323. “மாதா பிதா யுவதய:” என்கிற ச்லோகத்திலே இவ்வர்த்தத்தைப் பரமாசார்யரு மருளிச்செய்கிறார்.

அவதாரிகை - இப்படி தாமருளிச் செய்த இவ்வர்த்தத்தி லாப்திக்குடலாக இது பரமாசார்ய வசந ஸித்தமுமென் றருளிச்செய்கிறார் (மாதா) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இப்படியாகத் தான் அருளிச்செய்த விளக்கம் நம்புவதற்கு ஏற்றதே என்று உணர்த்தும்விதமாக, இது பரமாசார்யராக உள்ள ஸ்வாமி ஆளவந்தார் வாக்கியத்திலும் உள்ளது என்று காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி:” என்று, ஐஹிக போகங்களையும், “ஸர்வம்” என்று, அநுக்த ஸகலகதந்தாலே மந்த்ர தேவதா பலாதிகளையு மெடுத்து, இத்தனையும் ஆழ்வார் திருவடிகளே யென்றருளிச் செய்கையாலே, அந்த ச்லோகத்திலே யிவ்வர்த்தத்தைப் பரமாசார்யரான ஆளவந்தாரு மருளிச் செய்தாரென்கை.

விளக்கம் - அதாவது, ஸ்தோத்ரரத்னம்(3) – மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி: – தாயும் தந்தையும், மக்களும், செல்வமும் – என்று இந்த உலகத்தில் உள்ள இன்பங்களையும், “ஸர்வம்” என்ற பதம் மூலம் இவற்றில் கூறப்படாத மற்ற அனைத்து பலன்களையும் கூறிய பின்னர் – இவை அனைத்தும் நம்மாழ்வாரின் திருவடிகளே ஆகும் – என்று அருளிச்செய்தார். இதனால் இந்த ச்லோகத்தில் இங்கு உரைக்கப்பட்ட பொருளையே ஆளவந்தாரும் முன்பு அருளிச்செய்தார் என்று கருத்து.

324. இதுக்கடி உபகார ஸ்ம்ருதி.

அவதாரிகை - இப்படி யெல்லாமிவனே யென்றநுஸந்திக்கைக்கடியேதென்ன அருளிச் செய்கிறார் (இதுக்கடி உபகாரஸ்ம்ருதி) என்று.

விளக்கம் – இப்படியாக “அனைத்தும் ஆசார்யனே ஆவான்” என்று எண்ணுவதற்குக் காரணம் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இப்படி ஆசார்யனே நமக்கு ஸகலமும் என்றநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது, நித்யஸம்ஸாரியாய்க் கிடந்த தன்னை உபதேசாதிகளாலே திருத்தி நித்யஸூரிகளுடைய அநுபவத்துக்கு அர்ஹனாம்படி பண்ணின உபகாராநுஸந்தாந மென்கை.

விளக்கம் - இவ்விதம் “ஆசார்யனே நமக்கும் அனைத்தும் ஆவான்” என்று எண்ணியபடி இருப்பதற்கான காரணம் - எப்போதும் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி இருக்கும் நம்மை உபதேசங்கள் மூலம் நன்றாகத் திருத்தி, பரமபதத்திற்குச் சென்று நித்யஸூரிகள் அனுபவத்திற்கு ஒத்த அனுபவம் பெறும்படியாக நம்மை தகுதி உள்ளவர்களாக மாற்றிய உபகாரத்தால் ஆகும்.

325. உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை; முடிந்த நிலம் ஈச்வரன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை.

அவதாரிகை - இவ்வுபகார ஸ்ம்ருதி ப்ரஸங்கத்திலே அதினுடைய ப்ரதம சரமாவதிகளை தர்சிப்பிக்கிறார் (உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகச் செய்ந்நன்றி அறிதல் என்பதைக் கூறுவதான இந்த இடத்தில், செய்ந்நன்றி அறிதல் காரணமாக ஏற்படும் முதல் நிலை மற்றும் இறுதி நிலை ஆகியவற்றை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இச்சேதநன் முந்துற அநுஸந்திப்பது, அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகத்தாலே தனக்கு அகிலத்தையு மறிவித்து பகவத்விஷயத்தைக் கைப்படுத்தின வாசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தையாகையாலே, (உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது. க்ருதஜ்ஞதையுமுபகார ஸ்ம்ருதியும் பர்யாயம். ஆசார்ய கௌரவம் நெஞ்சில் படப்பட அவ்விஷயத்திலே தன்னைக் கொண்டு வந்து சேர்த்த வீச்வரன் பண்ணின க்ருஷி பரம்பரையைப் பின்னையநுஸந்திக்கையாலே (முடிந்தநில மீச்வரன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது. இதுவு மீச்வரன் பக்கலுபகார ஸ்ம்ருதி யென்றபடி. இத்தால் பகவத்விஷயத்தை யுபகரித்த வாசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்திக்க விழிந்தால், அவனுடைய வைபவம் நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்தவாறே, இப்படி யிருக்கிற விஷயத்தை நாம் பெற்றது எம்பெருமானாலேயன்றோ வென்று தத்க்ருதோபகாராநுஸந்தாநத்திலே சென்று தலைக்கட்டு மென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - சேதநன் முதலில் எண்ணவேண்டியது என்னவென்றால் - தனது அறிவில்லாத நிலை என்பதைப் போக்கும்விதமாக தான் அறியவேண்டிய அனைத்தையும் தனக்கு

உணர்த்தி, பகவத்விஷயத்தில் தன்னை அகப்படுத்திய ஆசார்யன் செய்த உபகாரத்தையே ஆகும்; ஆகவே “உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை” என்பதன் மூலம் – செய்ந்நன்றி அறிதலின் முதல் நிலை ஆசார்யன் செய்த உபகாரத்தை பாராட்டுதல் என்றாகிறது. க்ருதஜ்ஞதை (நன்றி உரைத்தல்), உபகாரஸ்ம்ருதி (செய்ந்நன்றி அறிதல்) ஆகிய இரண்டும் ஒரே பொருள் அளிப்பவை ஆகும். ஆசார்யனின் பெருமை என்பது நமது நெஞ்சில் அதிகரிக்க அதிகரிக்க, அந்த ஆசார்யன் விஷயத்தில் தன்னைக் கொண்டு வந்து சேர்த்த ஈச்வரனின் செயல்களை எண்ணுதல் என்பதை “முடிந்தநில மீச்வரன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை” என்கிறார். அதாவது இதுவும் ஸர்வேச்வரனிடம் நாம் காண்பிக்கவேண்டிய செய்ந்நன்றி அறிதல் ஆகிறது. ஆகவே பகவத்விஷயத்தை நமக்கு உபதேசம் செய்து உபகாரம் செய்த ஆசார்யனின் உபகாரத்தை எண்ணும்போது, அந்த ஆசார்யனின் வைபவம் நமது உள்ளத்தில் ஊன்றியிருக்கும் நிலை ஏற்படுகிறது; இதனால் “இப்படிப்பட்ட ஆசார்ய விஷயத்தை நாம் அடைந்தது அந்த ஸர்வேச்வரனால் அல்லவோ?” என்று ஸர்வேச்வரன் செய்த உபகாரத்தை எண்ணுவதில் சென்று நிற்கும் என்று கருத்து.

326. சிஷ்யனு மாசார்யனும் அந்யோந்யம் ப்ரிய ஹிதங்களை நடத்தக் கடவர்கள்.

அவதாரிகை – இனி, இந்த ஸதாசார்ய ஸச்சிஷ்யர்களுடைய பரிமாற்றமிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார் மேல் (சிஷ்யனுமாசார்யனும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து சிறந்த ஆசார்யன், சிறந்த சிஷ்யன் ஆகிய இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் எவ்விதம் நடந்து கொள்வார்கள் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அந்யோந்யம் ப்ரியஹிதங்களை நடத்துகையாவது) சிஷ்ய னாசார்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்களிரண்டையும் நடத்துகையும், ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்களிரண்டையும் நடத்துகையும். (நடத்தக்கடவர்கள்) என்றது - இதினுடைய அவச்யகரணீயத்வம் தோற்றுக்கைக்காக.

விளக்கம் – (அந்யோந்யம் ப்ரியஹிதங்களை நடத்துகையாவது) – சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்கு பிடித்தமானவற்றையும், அவனுக்கு நன்மை அளிப்பதையும் செய்யவேண்டும். ஆசார்யன்

சிஷ்யனுக்குப் பிடித்தவற்றையும், நன்மை அளிப்பதையும் செய்தல் வேண்டும். (நடத்தக் கடவர்கள்) – இந்த இரண்டையும் அவசியம் செய்யவேண்டும் என்பதால் “கடவர்கள்” என்று விதித்தார்.

327. சிஷ்யன் தான் ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவன்; ஈச்வரனைக் கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவன்; ஆசார்யன் மாறாடி நடத்தக்கடவன்.

அவதாரிகை - இருவரு மிரண்டையும் அந்யோந்யம் நடத்தும் க்ரமமென்னென்ன அருளிச் செய்கிறார் (சிஷ்யன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நடத்திக்கொள்ளும் முறை என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது சிஷ்யனாசார்யனுக் கிரண்டையும் நடத்துமிடத்தில், தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாக ஆசார்ய முகோல்லாஸமே புருஷார்த்தமென்று நினைத்து தன்னுடைய கிஞ்சித்காராதிகளாலே தானாசார்யனுக்கு ஸர்வகாலமும் ப்ரியத்தை நடத்திப் போரக்கடவன்; மங்களாசாஸநபரனாகையாலே இவ்விபூதி ஸ்வபாவத்தால் திருவுள்ளத்தி லொரு கலக்கம் வாராதொழியவேணுமென்றும், அப்படி யேதேனுமென்று வந்த காலத்தில் இத்தைப் போக்கித் தந்தருளவேணுமென்றும் ப்ரார்த்தித்து, ஈச்வரனைக் கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக் கடவனென்கை. (ஆசார்யன் மாறாடி நடத்துகையாவது) – ஹிதைக பரனாகையாலே இவனுக்கு ஸ்வரூபஹாநி வாராதபடி ஹேயோபாதேயங்களினுடைய ஹாநோபாதாநங்களில் ஸ்காலித்யம் பிறவாமல் நியமித்து, ஸர்வகாலமும் நல்வழி நடத்திக்கொண்டு போருகையாகிற ஹிதத்தைத் தான் நடத்தி, த்ருஷ்டத்தில் ஸங்கோசத்தால் இவன் மிகவும் நலங்குமளவில் இருந்த நாளைக்கு இவன் நலங்காமல் இவையுமவனுக்குண்டாம்படி திருவுள்ளம் பற்றி யருளவேணுமென்றர்த்தித்து, ஈச்வரனைக் கொண்டு ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவனென்கை.

விளக்கம் - சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்கு இரண்டையும் நடத்தும்போது, தனது ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்றபடி, ஆசார்யனின் திருமுகம் மலர்தல் என்பதே மிகவும் உயர்ந்த பயன் என்று எண்ணி, தனது கைங்கர்யங்களால் தனது ஆசார்யனுக்கு அனைத்துக் காலகட்டங்களிலும்

விருப்பமானவற்றையே செய்தபடி இருக்கக்கூடவன். திருப்பல்லாண்டு பாடுவதில் நோக்கம் உள்ளவனாக, இந்த உலகத்தின் இயல்பு காரணமாக திருவுள்ளத்தில் எந்தவிதமான கலக்கங்களும் ஏற்படக்கூடாது என்றும், அப்படியே ஏதேனும் சம்பவித்தால் அதனை நீக்கித் தரவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டும், ஸர்வேச்வரன் மூலமாக ஆசார்யனுக்கு நல்லவற்றைச் செய்யவேண்டும். (ஆசார்யன் மாறாடி நடத்துகையாவது) – சிஷ்யனின் நலத்தில் நோக்கம் உள்ளவராக இருப்பதால், தனது ஸ்வரூபத்திற்கு எந்தவிதமான கேடும் உண்டாகாமல், தாழ்ந்த விஷயங்களில் ஈடுபடாமல் நல்ல விஷயங்களில் கைக்கொண்டு, இதிலிருந்து மாறாமல் இருந்து, எல்லா காலகட்டத்திலும் நல்வழி நடத்திக் கொண்டு போதல் என்பதைச் செய்து வரவேண்டும்; மேலும் உலகில் உள்ள வறுமை காரணமாக இவன் கலங்கும்போது “தான் இவனோடு உள்ள காலம் முடிய இவன் சோர்ந்து போகாமல், நன்மை மட்டுமே ஏற்படவேண்டும் என்று திருவுள்ளம் பற்றவேண்டும்” என்று ஸர்வேச்வரன் மூலம் சிஷ்யனுக்கு நன்மை செய்யவேண்டும்.

328. சிஷ்யன் உகப்பிலேயூன்றிப் போரும்; ஆசார்யன் உஜ்ஜீவனத்திலே யூன்றிப்போரும்.

அவதாரிகை - இப்படி செய்து போருமிடத்தி லிருவர்க்குமிரண்டும் ஸம்பந்தநமாயிருக்குமோ வென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (சிஷ்யனுக்கப்பிலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக இருவரும் செய்து வரும்போது, இருவரும் செய்யும் காரியங்கள் ஒத்திருக்கவேண்டுமா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சிஷ்யன் சேஷபூதனாகையாலே சேஷியான ஆசார்யனுடைய ப்ரீதியிலே யூற்றமாய்ப்போரும்; ஆசார்யன் பரமக்ருபாவானாகையாலே தன்னுடைய சிஷ்யனானவிவன் ஸம்ஸார துத்தீர்ணனாய் உஜ்ஜீவிக்கையிலே யூற்றமாய்ப் போருமென்கை. ஆகையால், சிஷ்யனுக்கு ப்ரியகாரணமும் ஆசார்யனுக்கு ஹிதகரணமுமே ப்ரதாநமென்று கருத்து.

விளக்கம் - சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்கு அடிமைப்பட்டவன் என்பதால் தனது எஜமானனாகிய ஆசார்யனின் மகிழ்வில் எப்போதும் குறியாக இருப்பான். ஆசார்யன் சிஷ்யனிடம் மிகுந்த

கருணை கொண்டவன் என்பதால், தனது சிஷ்யனாகிய இவன் ஸம்சாரம் என்ற கடலைக் கடந்து கரையேறவேண்டும் என்பதில் குறியாக இருப்பான். எனவே சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்கு இனிமையானவற்றைச் செய்யவேண்டும், ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு நன்மையானவற்றைச் செய்யவேண்டும் என்பதே முக்கியம் என்று கருத்து.

329. ஆகையால் சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய ஹர்ஷத்துக்கு இலக்காகையொழிய ரோஷத்துக்கு இலக்காகக் கவகாசமில்லை.

அவதாரிகை - கீழ்சொன்னவற்றால் பலிக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை கூறப்பட்டதால் நிகழ்வது என்ன என்பதை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சிஷ்யனாசார்யனுடைய ப்ரியகரணமும் ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஹிதகரணமும் ப்ரதாநமாக நடத்திப் போருகையாலே, சிஷ்யனானவிவனாசார்யனுடைய ப்ரீதிக்கு விஷயமாய்ப் போருகையொழிய அநிஷ்டகரணாதிகளாலே நிக்ரஹத்துக்கு விஷயமாகைக்கு இடந்தான் முதலிலே யில்லையென்கை. (ஆகையால்) என்று, உகப்பிலே யூன்றிப் போருமென்று சொன்ன தொன்றையும் அநுவதிக்கிற தாகவுமாம்.

விளக்கம் - சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்தல், ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு நன்மையானவற்றைச் செய்தல் என்பதையே முக்கியமாகக் கொண்டு நடப்பதால், சிஷ்யனாக உள்ளவன் ஆசார்யனின் மகிழ்வுக்கு ஏற்றதாக உள்ளதை மட்டுமே செய்யவேண்டும் அல்லாமல், “விருப்பம் இல்லாதவற்றைச் செய்தான்” என்று அவன் கோபத்துக்கு இடம் அளிக்கக்கூடாது என்று கருத்து. (ஆகையால்) – ஆசார்யனின் மகிழ்ச்சி என்பதில் மட்டுமே ஊன்றியிருத்தல் என்பதை மட்டும் உரைப்பதாகவும் கொள்க.

330. நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமாம்போது அநு ஹிதரூபமாகையாலே யிருவர்க்கு முபாதேயம்.

அவதாரிகை - ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தோடேயிருக்கிற விவனுக்கு எப்போது மொருபடிப்பட்டிருக்குமோ, காலுஷ்யங்களுண்டாகாதோ, அதடியாக நிக்ரஹ பாத்ரமாம்போது அந்த நிக்ரஹம் இரண்டு தலைக்கு மெங்ஙனையாகக் கடவதென்ன அருளிச் செய்கிறார் (நிக்ரஹத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - சரீர ஸம்பந்துடன் உள்ள ஒருவனால் எப்போதும் ஒரே போன்ற மனநிலையில் இருக்க முடியுமா? மனதில் கலக்கம் உண்டாகாதோ? அதன் காரணமாக கோபத்துக்கு ஆளாகும்போது, அந்தக் கோபம் இந்த இருவருக்கும் எப்படி ஆகிறது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அநிஷ்டகரணாதிகளடியாக ஆசார்ய நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமாம் தசையில் அந்த நிக்ரஹம் சிஷ்யனானவிவனை அபதேப்ரவ்ருத்தனாகாதபடி நியமித்து நல்வழி நடத்துகைக் குறுப்பாய்க் கொண்டு ஹிதரூபமாயிருப்ப தொன்றாகையாலே, இப்படி நம்மை நிக்ரஹிப்பதே என்று இவன் நெஞ்சுளைதல், இவனை யிப்படி நிக்ரஹிக்க வேண்டுகிறதேயென்று ஆசார்யன் நெஞ்சுளைதல் செய்கை யன்றிக்கே, நிக்ரஹ விஷயமான விவனுக்கும் நிக்ரஹாச்ரயமான வாசார்யனுக்கும் அங்கீகார்யமென்கை.

விளக்கம் - விருப்பம் இல்லாதவற்றைச் செய்வதன் காரணமாக ஆசார்யனின் கோபத்திற்கு இலக்காகும்போது, அந்தக் கோபம் என்பது சிஷ்யனை தகாத வழியில் செல்லாதபடி தடுத்தும், நல்ல வழியில் வருவதற்குக் காரணமாகவும் அமைந்துவிடுகிறது; இப்படியாக அந்தக் கோபம் என்பது நன்மை வடிவாகவே உள்ளதால், “இப்படியாக ஆசார்யன் நம்மிடம் கோபம் கொள்ளும்படி ஆனதே” என்று சிஷ்யன் மனம் கலங்குகிறான். “இப்படியாக இவன் மீது கோபம் கொள்ளும்படி ஆனதே” என்று ஆசார்யன் மனம் கலங்காமல் இருந்து, கோபத்துக்கு இலக்கான சிஷ்யனுக்கும் கோபம் அடைந்த ஆசார்யனுக்கும் கைக்கொள்ளத்தக்கதாக உள்ளது.

331. சிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹ காரணம் த்யாஜ்யம்

அவதாரிகை - நிக்ரஹ முபாதேயமாகில் நிக்ரஹ காரணமு முபாதேயமாகாதோ வென்ன? (சிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹ காரணம் த்யாஜ்யம்) என்கிறார்.

விளக்கம் – கோபம் என்பது ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது என்றால், அந்தக் கோபத்துக்குக் காரணமாக உள்ள குற்றங்களும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கன என்று ஆகாதோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, நிக்ரஹ முபாதேயமென்று நினைத்து மீளவும் தக்காரணத்தைச் செய்யவொண்ணாத, யாதொரு காரணத்தாலே நீரிலே நெருப்பெழுமாப்போலே தன் விஷயத்தில் குளிர்ந்து தெளிந்திருக்கிற வாசார்ய ஹ்ருதயத்திலே நிக்ரஹமெழுந்திருந்தது, அந்தக் காரணத்தை மறுவலிடாதபடி விடவேணுமென்கை.

விளக்கம் – கோபம் கைக்கொள்ளத்தக்கது என்று சிந்தித்து, அந்தக் கோபத்திற்குக் காரணமான குற்றத்தை மீண்டும் செய்யலாகாது. நீரில் நெருப்பு எழுவது போன்று, சிஷ்யனாகிய தன் விஷயத்தில் குளிர்ந்து நிற்கும் ஆசார்யனின் திருவுள்ளத்தில் எந்த ஒரு காரணத்தால் கோபம் எழுந்ததோ அது மீண்டும் வராமல் காக்கவேண்டும் என்று கருத்து.

332. நிக்ரஹந்தான் பகவந் நிக்ரஹம் போலே ப்ராப்யாந்தர்க்கதம்

அவதாரிகை - கீழ்ச்சொன்ன வாசார்ய நிக்ரஹம் ஹிதரூபமென்று வைதமாக உபாதேயமாமளவன்றிக்கே, இவனுக்கு ப்ராப்ய கோடி கடிதமாயிருக்கு மென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (நிக்ரஹந்தான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – கீழே உரைக்கப்பட்ட ஆசார்யனின் கோபம் என்பது நன்மை அளிக்கவல்லது என்று விதிக்கப்பட்டதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் தன்மை கொண்டது; அது மட்டும் அல்லாமல், சிஷ்யன் அடையத்தக்க பேறுகளில் இதுவும் ஒன்றாக இருக்கும் என்பதை உதாரணத்துடன் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸ்வாசார்யன் ஸ்வவிஷயத்தில் ஹிதரூபேண பண்ணுகிற நிக்ரஹந்தான், ஸ்வவிரோதி நிவ்ருத்திக்குறுப்பாகையாலே, “கொண்ட சீற்றமொன்றுண்டு”, “செய்யேல் தீவினை” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற பகவந் நிக்ரஹம் போலே புருஷார்த்த கோடியிலே அந்தர்பூதமென்கை. “ஆசார்ய னர்த்த காமங்களில் நசையற்றவனாகையாலே அவை ஹேதுவாகப் பொறுக்கவும் வெறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லை, இனி இவனுடைய ஹிதரூபமாக வெறுத்தானாகில் அதுவும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக் கடவது” என்று இது தன்னை மாணிக்கமாலையிலே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - தனது ஆசார்யன் சிஷ்யனாக உள்ள தனது விஷயத்தில் நன்மை அளிப்பதாகச் செய்கிற கோபம் என்பது தனது விரோதிகளை நீக்க உதவும் காரணத்தால் கீழே உள்ள பாசுர வரிகளில் கூறப்படுவது போல, ஸர்வேச்வரனின் சீற்றம் போன்று புருஷார்த்தமாகவே ஆசார்யனின் கோபமும் உள்ளது என்று கருத்து:

- பெரியதிருமொழி (5-8-3) – கொண்ட சீற்றமொன்றுண்டு
- திருவாய்மொழி (2-9-3) – செய்யேல் தீவினை

333. ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணக்கடவன்; சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணக்கடவன்.

அவதாரிகை - கீழிருவர்க்கும் ப்ரதாந் க்ருத்யங்களாகச் சொன்ன ஹிதகரண ப்ரிய கரணங்களின் வேஷத்தை விசதமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கீழே உரைக்கப்பட்டவற்றில் இருவருக்கும் செய்யவேண்டியவை என்று உரைக்கப்பட்ட நன்மையைச் செய்தல், இனிமையானவற்றைச் செய்தல் ஆகியவை எவை என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, உஜ்ஜீவநபரனான ஆசார்யன், உஜ்ஜீஜீவிஷுவாய் வந்து உபஸத்தி பண்ணி உகப்பிலே யூன்றிப்போருகிற சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ராமாதிகமாகவும் ஒரு பழுது வாராதபடி ஏகாக்ர சித்தனாய்க் கொண்டு

உபதேசாதிகளாலே நோக்கிக் கொண்டு போரக்கடவன், ப்ரியபரனான சிஷ்யன் தன்னுடைய உஜ்ஜீவநபரனாய் தன் ஸ்வரூப ரசஷணமே பண்ணிக் கொண்டு போருகிற ஆசார்யனுடைய திருமேனியை உசித கைங்கர்யங்களாலே ஸர்வகாலமு மேகாக்ரசித்தனாய் நோக்கிக்கொண்டு போரக்கடவ னென்கை.

விளக்கம் - சிஷ்யனின் உய்வு என்பதில் நோக்கு உடையவனான ஆசார்யன், “உய்யவேண்டும்” என்ற எண்ணத்துடன் தன்னை வந்தடைந்து, ஆசார்யனின் மனமகிழ்வு என்ற விஷயத்தில் ஊறியபடி உள்ள சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தை, மறந்தும் கூட ஒரு சிறிய பிழை உண்டாகாத விதத்தில் மனம் ஒன்றி, உபதேசம் போன்றவற்றால் காப்பாற்றியபடி இருக்கவேண்டும். ஆசார்யனுக்குப் பிடித்தமானவற்றை மட்டுமே செய்தல் என்பதில் நோக்கு உள்ள சிஷ்யன், தனது உய்வு குறித்து சிந்திப்பவனாக, தனது ஸ்வரூபத்தைக் காப்பாற்றியபடி உள்ள ஆசார்யனின் திருமேனியைத் தகுந்த கைங்கர்யம் மூலம் அனைத்துக் காலங்களிலும் ஒருமித்த மனதுடன் செய்து வரவேண்டும்.

334. இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய் பகவத் கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி யிருவருமிரண்டையும் பேணினா விரண்டு தலைக்கும் பலிக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக இருவரும் உயிர் மற்றும் சரீரம் ஆகிய இரண்டையும் பேணி வருவதால், இந்த இருவருக்கும் கிட்டுவது என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஆசார்யனானால் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணுகையும் சிஷ்யனானாலாசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணுகையும் ஸ்வஸ்வா ஸாதாரணா காரங்களாகையாலே, இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய்; “அஹமந்நம்” என்கிறபடியே அவனுக்கு போக்யமாகைக்கு யோக்யமாய் வைத்து அநாதிகால மப்படி விநியோகப் படப்பெறாமல் கிடந்த விவன் ஸ்வரூபம் தாத்ருச விநியோகார்ஹமாகத் திருந்தும்படி பேணிக்கொண்டு போருகையும், “நன்கென்னுடலங் கைவிடான்” என்கிறபடியே, அவனுக்கு விட்டுப்பிடிக்க ஸஹியாதபடி போக்யமாயிருக்கிற ஆசார்ய விக்ரஹத்தைப்

பேணிக்கொண்டு போருகையும், பகவானுக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே, இவைதான் வஸ்துகத்யா பகவத் கைங்கர்யமுமா யிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைக் காப்பாற்றுவதும், சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய திருமேனியைக் காப்பாற்றுவதும் அவரவர்களின் தன்மையாக உள்ளதால் இந்த இரண்டும் அவர்களுடைய ஸ்வரூபம் ஆகும். தைத்திரீய உபநிஷத் - அஹம் அந்நம் - நான் ஸர்வேச்வரனுக்கு அன்னம் ஆவேன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுக்கு இனிமையாக இருக்கக்கூடிய தகுதி ஒருவனுக்கு இயல்பாகவே உண்டு; ஆனால் எல்லையற்ற காலமாக அவ்விதம் உபயோகப்படாமல் உள்ள சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம், அதன்படி மாறுவதற்கு ஏற்றபடி அவனைத் திருத்திக்கொண்டு காப்பாற்றுவதும்; திருவாய்மொழி (10-7-4) - நன்கென்னுடலங் கைவிடான் - என்பதற்கு ஏற்றபடி ஸர்வேச்வரனுக்கு ஒரு நொடியும் விட்டுப் பிடிப்பதற்குப் பொறுக்க இயலாத இனிய ஆசார்யனின் திருமேனியைப் பாதுகாத்தபடி இருப்பதும் - இந்த இரண்டும் ஸர்வேச்வரனின் உகப்புக்குக் காரணமாக உள்ளதால், இவை இரண்டும் பகவத் கைங்கர்யங்களாகவே உள்ளன என்று கருத்து.

335. ஆசார்யனுக்கு தேஹரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி; சிஷ்யனுக்கு ஆத்ம ரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி.

அவதாரிகை - இப்படி வயவஸ்திதமாக வேணுமோ, ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணத்திலும் சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரக்ஷணத்திலு மந்வய முண்டானால் வருமதேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யனுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் வரைமுறை என்று விதிக்க வேண்டுமோ? ஆசார்யனுக்குத் தனது சரீரத்தைக் காப்பாற்றுவதிலும், சிஷ்யனுக்குத் தனது ஸ்வரூபத்தைக் காப்பாற்றுவதிலும் ஸம்பந்தம் ஏற்படும்போது உண்டாகும் விளைவு என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தன்னுடைய தேஹயாத்ரையில் தானுபேக்ஷகனாயிருக்க சிஷ்யனானவன் இதுவே நமக்கு ஸ்வரூபம் என்று தன்னுடைய தேஹத்தைப் பேணிக்

கொண்டு போருகையொழிய, தன்னுடைய தேஹத்தைத் தான் ரக்ஷிக்கையாகிறவிது ஆசார்யனுக்கு ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநி; தானாசார்யன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனான பின்பு தன் ஸ்வரூபத்தை அவன் பேணிக்கொண்டு போரக் கண்டிருக்கையொழிய தான் தன்னாத்மரக்ஷணம் பண்ணுகையாகிற விது, சிஷ்யனுக்கு சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநியென்கை. ஆகையால், மறந்தும், சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரக்ஷணமும், ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணமும் கர்த்தவ்யமன்றென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - ஆசார்யன் தனது திருமேனியைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளாமல் உள்ளபோது, சிஷ்யனாக உள்ளவன் “இதுவே நமது ஸ்வரூபம்” என்று ஆசார்யனின் திருமேனியைக் காப்பதை விடுத்து, தனது சரீரத்தை மட்டும் நோக்கிக்கொண்டு இருந்தால், இந்த நிலையானது ஆசார்யனாக உள்ள தன்மைக்குக் கேடு ஏற்படுத்திவிடும். தனது ஸ்வரூபத்தைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை ஆசார்யனிடம் ஒப்படைத்த பின்னர், தனது ஸ்வரூபத்தை (இங்கு ஸ்வரூபம் என்பது உயிர் என்னும் பொருளில் கொள்வர்) ஆசார்யன் காப்பாற்றியபடி இருப்பதை வெறுமனே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை விட்டு, தானே தனது ஆத்மாவைக் காப்பாற்ற முயற்சி செய்தால், அது சிஷ்யனாக உள்ள தன்மைக்குக் கேடு ஏற்படுத்தும். ஆகவே மறந்தும் கூட சிஷ்யனுக்குத் தனது ஸ்வரூபத்தை தானே ரக்ஷிக்க முயலுதல், ஆசார்யன் தனது சரீரத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள தானே முயலுதல் என்ற இரண்டும் செய்யத்தக்கவை அல்ல.

336. ஆசார்யன் ஆத்மரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தி லஹங்காரம் விரோதி; சிஷ்யன் தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில் மமகாரம் விரோதி.

அவதாரிகை - இனி, ஆசார்யனும் சிஷ்யனுமிப்படி தந்தாமுக்கு வ்யவஸ்திதங்களான ஆத்மரக்ஷண தேஹரக்ஷணங்களைப் பண்ணுமிடத்தில், அவச்யம் பரிஹரணீயங்களான விரோதிகளை அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யனாத்ம ரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஆசார்யனும் சிஷ்யனும் தங்களுக்கு என்று ஏற்பட்டதான ஆத்மாவை ரக்ஷித்தல், சரீரத்தைக் காப்பாற்றுதல் என்பனவற்றைச் செய்யும்போது, அவசியம் நீக்க வேண்டிய விரோதிகள் எவை என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஹிதபரனான ஆசார்யன் ஸ்வோபதேசாதிகளாலே சிஷ்யாத்ம ரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில், நான் ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன் என்கிற வஹங்காரம், ஆசார்ய பாரதந்தர்யமாகிற தன்னதிகார விரோதி; ப்ரியபரனான சிஷ்யன் த்ரவ்யாதிகளாலே ஆசார்ய தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில், என்னுடைய த்ரவ்யங்களாலும் கரணங்களாலும் இப்படி ரக்ஷித்துக் கொண்டு போருகிறேன் என்கிற மமகாரம் , சரீரார்த்த ப்ராணாதிகளெல்லா மாசார்யசேஷமென்றிருக்கக் கடவ தன்னதிகார விரோதி யென்கை.

விளக்கம் - சிஷ்யனின் நன்மையில் குறிக்கோள் உடையவனாகிய ஆசார்யன், தனது உபதேசம் போன்றவற்றால் சிஷ்யனின் ஆத்மாவைக் காப்பாற்றும்போது, “நான் இவனைக் காப்பாற்றுகிறேன்” என்று அஹங்காரம் கொண்டால், அந்த அஹங்காரமானது தனது ஆசார்யனுக்கு வசப்பட்டிருத்தல் என்ற தன்மைக்கு விரோதமாகும். ஆசார்யனுக்கு இனிமை அளிப்பதை மட்டுமே செய்தபடி உள்ள சிஷ்யன் பணம் போன்றவற்றால் ஆசார்யனின் சரீரத்தைப் பேணி வரும்போது, “எனது பொருள் மட்டும் உடல் உறுப்புகளால் இவ்விதம் காப்பாற்றுகிறேன்”, என்று சிந்தித்தால், அத்தகைய மமகாரம் என்பது தனது பொருள் மற்றும் சரீரம் ஆகிய அனைத்தும் ஆசார்யனுக்கு மட்டுமே உரியவை என்று இருக்கவேண்டிய தகுதிக்கு விரோதமானவை ஆகும்.

337. ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக் கொண்டு பண்ணக் கடவன்; சிஷ்யன் ஸ்வதேஹரக்ஷணம் ஆசார்யன் வஸ்துவைக் கொண்டு பண்ணக் கடவன்.

அவதாரிகை - ஆசார்யனுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் தந்தாமுடைய தேஹரக்ஷண தசையில் ப்ரதிபத்தி விசேஷங்களை வகுத்தருளிச் செய்கிறார் மேல் (ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – ஆசார்யனுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் தங்களுடைய சரீரங்களைப் பேணுதல் என்பதைச் செய்யும்போது எவ்விதம் சிந்திக்கவேண்டும் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹரசுஷணம் தன் வஸ்துவைக் கொண்டு பண்ணக்கடவன்) என்றது, “சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்” என்கிறபடியே சிஷ்ய ஸர்வஸ்வமும் அடியிலே ஸமர்ப்பிதமாகையாலே ஸ்வதேஹ ரசுஷணத்துக்குறுப்பாக வவன் காலோசிதமாக கிஞ்சித்கரிக்குமவற்றை, அவனதென்னும் நினைவின்றிக்கே தன்னதென்று வாங்கி விநியோகங் கொள்ளக் கடவனென்கை. (சிஷ்யன் ஸ்வதேஹரசுஷண மாசார்யன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்) என்றது, தனக்கோருடைமை யின்றிக்கே ஸகலமுமாசார்ய சேஷமாகையாலே, ஸ்வதேஹ ரசுஷணத்துக்குறுப்பாக விநியோகங் கொள்ளுமவற்றை ஆசார்யனுடைமை யென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணி விநியோகங் கொள்ளக்கடவனென்கை.

விளக்கம் – (ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹரசுஷணம் தன் வஸ்துவைக் கொண்டு பண்ணக்கடவன்) – சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத் – சிஷ்யன் ஒருவன் தனது உயிரையும் சரீரத்தையும் சிறந்த ஆசார்யனுக்குத் தரவேண்டும் – என்றது காண்க; இதற்கு ஏற்ப சிஷ்யன் ஒருவன் ஆசார்யனுக்குச் சிஷ்யனானவுடனேயே தனது அனைத்தையும் ஆசார்யனுக்கு சமர்ப்பித்தவனாகிறான்; ஆகவே தனது சரீரத்தின் பாதுகாப்பிற்காக சிஷ்யன் அவ்வப்போது அளிக்கின்ற பலவற்றையும் சிஷ்யனின் உடைமை என்று சிந்தனை இல்லாமல், அவை தன்னுடையதே என்று வாங்கிக்கொண்டு ஆசார்யன் பயன்படுத்தவேண்டும். (சிஷ்யன் ஸ்வதேஹரசுஷண மாசார்யன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்) – தன்னுடையது என்று எந்த ஓர் உடைமையையும் வைத்துக்கொள்ளாமல், அனைத்தும் தனது ஆசார்யனுக்கு உரிமை என்று ஆக்கியபடியால், தனது சரீரத்தை பாதுகாத்துக் கொள்ள தான் பயன்படுத்தும் அனைத்துப் பொருள்களையும் “இவை ஆசார்யன் உடைமைகள்” என்று எண்ணிப் பயன்படுத்தவேண்டும்.

338. ஆசார்யன் சிஷ்யன் வஸ்துவைக் கொள்ளக் கடவனல்லன்; சிஷ்யன் தன் வஸ்துவைக் கொடுக்கக் கடவனல்லன்.

அவதாரிகை - ஆசார்ய தேஹரசுஷணத்தில் வந்தால், சிஷ்யன் தனக்குள்ளதெல்லா மங்குத்தை யுடைமையென்னும் நினைவாலே கொடுக்கையும், ஆசார்யனும் தாத்ருச வஸ்துவை வாங்குகையுமொழிய, சிஷ்யனுடைய மமதா தூஷிதமான வஸ்துவையிருவரும் கொள்ளவும் கொடுக்கவும் கடவர்களல்லரென்கிறார் (ஆசார்யன் சிஷ்யன் வஸ்துவை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆசார்யனின் சரீரத்தைப் பாதுகாக்கும்போது சிஷ்யன், தனக்குள்ள அனைத்தையும் ஆசார்யனின் உடைமை என்று எண்ணியபடி அளிப்பதும்; ஆசார்யன் அந்தப் பொருள்களைப் பெற்றுக் கொள்வது மட்டும் அல்லாமல், அந்த சிஷ்யன் “தன்னுடையது” என்று மமகாரத்தை ஏற்றிக்கொண்டு அளிப்பவற்றை அவனும் அளிக்கத் தக்கவன் அல்ல, பெறத்தக்கதும் அல்ல என்பதும் இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சிஷ்யன் வஸ்துவைக் கொள்ளக்கடவன் அல்லன்) என்றது, இவன் மதீயம் என்றபிமாநித்திருக்கும் வஸ்துவை மறந்து அங்கீகரிக்கக்கடவனல்ல னென்கை. (சிஷ்யன் தன் வஸ்துவைக் கொடுக்கக் கடவனல்லன்) என்றது, ஸ்வகீயன் என்றபிமாநித்திருக்கும் வஸ்துவை, அஹங்கார மமகார ஸ்பர்சமுள்ளவை விஷம் என்று வெருவியிருக்கும் ம்ருது ப்ரக்ருதியான வாசார்யனுக்கு, விஷத்தை யிடுமாப்போலே ஸமர்ப்பிக்கக் கடவனல்ல யென்கை.

விளக்கம் - (சிஷ்யன் வஸ்துவைக் கொள்ளக்கடவன் அல்லன்) - என்று அபிமானித்துள்ள பொருள்களை ஆசார்யன் மறந்தும் பெறக்கூடாது. (சிஷ்யன் தன் வஸ்துவைக் கொடுக்கக் கடவனல்லன்) – “தனக்கு உரியது” என்று அபிமானித்துள்ள பொருள்களை, “அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரம் ஆகியவற்றுடன் உள்ள பொருள் விஷம் போன்றது”, என்று எண்ணியுள்ள ஆசார்யனுக்கு விஷத்தை அளிப்பது போன்று அளிக்கக்கூடாது.

339. கொள்ளில் மிடியனாம், கொடுக்கில் கள்ளனாம்

அவதாரிகை - அப்படி கொள்ளுதல் கொடுத்தல் செய்தால் வருவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கொள்ளில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறியது போன்று அளிப்பதும், பெற்றுக்கொண்டதும் செய்தால் நிகழ்வது என்ன என்பதற்கு விடை அருளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சிஷ்யன் என்னது என்றிருக்கும் வஸ்துவை சாபலத்தாலே ஸ்வீகரிக்கில், ஈச்வரன் அகிலபர நிர்வாஹகனாய்ப் போருகையாலே நமக்கென்ன குறையுண்டு என்றிருக்கும் பரிபூர்ணனான தான், தேஹயாத்ரைக்குங்கூட முதலற்ற தரித்ரனாய் விடும்; என்னது என்று புத்தி பண்ணி ஒன்றை யாசார்யனுக்குக் கொடுக்கில் “சரீரமர்த்தம்” இத்யாதிப்படியே அடியிலே ஸமர்ப்பிதமாகையாலே ததீயமாய் இருக்கிறவதிலே மதீயத்வ புத்தி பண்ணுகையாலே ஆசார்ய ஸ்வாபஹாரியாய் விடுமென்கை.

விளக்கம் - சிஷ்யன் “என்னுடையது” என்று அபிமானித்துள்ள ஒரு பொருளை, அந்த பொருள் மீது ஆசையால் ஏற்றுக்கொண்டால், “ஸர்வேச்வரன் நம்முடைய அனைத்து பொறுப்புகளையும் ஏற்றுக்கொண்டு நடத்துவதால் நமக்கு என்ன குறை”, என்ற சிந்தனையால் பரிபூர்ணமாக உள்ள ஆசார்யன், தனது சரீரத்தை பாதுகாப்பதற்கும் ஏதும் இல்லாத ஏழையாகி விடுகிறான். மேலும் “என்னுடையது” என்ற எண்ணத்துடன் ஆசார்யனுக்கு அளிக்கும்போது, சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத் - தனது சரீரம், பொருள், உயிர் ஆகியவற்றைக் கொடுக்கக் கடவன் - என்பதற்கு ஏற்ப முன்பே இவற்றை அளித்துவிட்ட காரணத்தால், ஆசார்யனின் உடைமையாக உள்ள அவற்றைத் தன்னுடையது என்று எண்ணிய காரணத்தினால், ஆசார்யனின் உடைமைகளை திருடியவன் ஆவான்.

340. கொள் கொடையுண்டானால் ஸம்பந்தம் குலையும்.

அவதாரிகை - இவ்வளவேயன்று, ஸம்பந்த ஹாநியும் வருமென்கிறார் (கொள் கொடை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை கூறப்பட்டது மட்டுமல்லாமல் அவர்கள் இருவரின் சம்மந்தத்திற்கும் கேடு ஏற்படும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, சிஷ்யாசார்யத்வமாகிற ஸம்பந்தமுண்டானால், சேஷபூதனான சிஷ்யன் “சரீரமர்த்தம்” இத்யாதிப்படியே ஸர்வமு மங்குத்தைய தென்னும் நினைவாலே ஸமர்ப்பிக்கையும், அப்படி ஸமர்ப்பித்தவற்றை சேஷியான வாசார்ய னங்கீகரிக்கையும் முறையாயிருக்க, இவன் தன்னது என்றபிமாநித்தவற்றை ஆசார்யன் ஸ்வீகரிக்கையும், இவன் என்னது என்றபிமாநித்தவற்றை ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கையுமாகிற முறைகேடான கொள்கொடை யுண்டானபோது, சிஷ்யாசார்யத்வரூப ஸம்பந்தம் குலைந்தே விடுமென்கை.

விளக்கம் - ஒருவன் சிஷ்யன், மற்றவன் ஆசார்யன் என்ற சம்மந்தம் ஏற்படும்போது, சிஷ்யனானவன் – சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத் – என்பதற்கு ஏற்ப தனது அனைத்து உடைமைகளும் ஆசார்யனுக்கே சொந்தம் என்று எண்ணியபடி அளிக்கவேண்டும். இவ்விதம் கொடுத்தவற்றை ஆசார்யன் ஏற்பதே சரியான முறையாகும். இதனை விடுத்து, சிஷ்யன் “தன்னுடையது” என்று அபிமானித்துள்ளதை ஆசார்யன் ஏற்றுக்கொள்வதும் “இவை என்னுடையது” என்று அபிமானித்துள்ளவற்றை ஆசார்யனுக்கு அளிப்பதும் – என்பதான முறைகேடான அளித்தல், கொள்ளுதல் என்ற காரணத்தினால் இருவருக்கும் இடையே உள்ள சம்மந்தம் அழிந்துவிடும் என்று கருத்து.

341. இவன் மிட்யனாகையாலே கொடான், அவன் பூர்ணனாகையாலே கொள்ளான்.

அவதாரிகை - இப்படி தாரித்ரய த்ரவ்யாபஹாரங்கள் வருவதும் ஸம்பந்தங் குலைவதும் கொள்கொடைதா னுண்டாகிலிறே; அதுதானிவர்கள் செய்யார்களென்னுமிடத்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் (இவன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இவ்விதம் சிஷ்யனுக்கும் ஆசார்யனுக்கும் முறையே தரித்திரத்தன்மை மற்றும் களவுத்தன்மை ஏற்படுதல் என்பது சிஷ்யன் கொடுத்தல் மற்றும் ஆசார்யன் ஏற்றுக் கொள்ளுதல் என்பதால் உண்டாகிறது அல்லவோ? ஆகவே அவர்கள் இருவரும் அவற்றைச் செய்யமாட்டார்கள் என்பதைக் காரணத்துடன் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, சிஷ்யனான இவன், “ஸகலமு மாசார்ய ஸ்வம், நம்மதென்று ஸமர்ப்பிக்கலாவ தொன்றுமில்லை” என்றிருக்கும் மிட்யனாகையாலே, நாம் அங்குத்தைக்

கொன்றைக் கொடுக்கிறோம் என்று கொடான்; ஆசார்யனானவன், “ஈச்வரன் ஸகலபர நிர்வாஹகனாய் நடத்திக்கொண்டு போருகையாலே நமக்கினியென்ன குறையுண்டு” என்றிருக்கும் பரிபூர்ணனாயிருக்கையாலே, இவனபிமாந துஷ்டமானவை யொன்றையு மங்கீகரியா னென்கை.

விளக்கம் - சிஷ்யன் தனது மனதில், “அனைத்துப் பொருள்களும் ஆசார்யனின் உடைமையே ஆகும், நம்முடையது என்று கருதி ஆசார்யனுக்கு அளிக்கவல்லது ஏதும் இல்லை” என்று எண்ணுவதால் ஆசார்யனுக்கு ஏதும் அளிக்கமாட்டான். ஆசார்யன் தனது திருவுள்ளத்தில், “ஈச்வரன் மட்டுமே அனைத்தையும் நிகழ்த்தி வருகிறான், ஆகவே நமக்கு என்ன குறை உள்ளது?”, என்று எண்ணுவதால் சிஷ்யன் தன்னுடையது என்று எண்ணியிருப்பதை ஒருபோதும் ஏற்கமாட்டான்.

342. அவனுக்குப் பூர்த்தியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது, இவனுக்கு மிடியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது.

அவதாரிகை - இந்த பூர்த்தி தாரித்ரயங்களாக லிருவர்க்கும் பலித்தவற்றை யருளிச் செய்கிறார் (அவனுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஆசார்யன் நிறைவுடன் இருப்பதும், சிஷ்யன் ஏழையாக இருப்பதும் ஆகியவற்றால் இவர்களுக்கு உண்டாவதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆசார்யனுக்கு, இவனபிமாந துஷ்டமானவை யொன்றையும் கொள்ளாமைக் குடலான பூர்த்தியாலே ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது; சிஷ்யனான இவனுக்கு, ஸ்வகீயத்வ புத்த்யா ஒன்றையும் ஸமர்ப்பிக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத ஸகல ததீயத்வ ப்ரதிபத்தி ஸித்த தாரித்ரயத்தாலே சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்ததென்கை.

விளக்கம் - சிஷ்யன் தன்னுடையது என்று சிந்திக்கும் எதனையும் ஆசார்யன் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இருப்பதற்குக் காரணமான நிறைவு என்பதால் ஆசார்யத்வம் என்ற ஸ்வரூபம் உண்டாகிறது. சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடையது என்ற எண்ணம் காரணமாக

எதனையும் அளிக்கத் தகுதியில்லாதபடி, அனைத்தும் ஆசார்யனுடையது என்ற சிந்தனை காரணமாக ஏற்படும் ஏழ்மை என்பதால் சிஷ்யத்வம் என்ற ஸ்வரூபம் உண்டாகிறது.

343. ஆனால் சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகாரம் ஒன்றுமில்லையோ வென்னில்.

அவதாரிகை - இனி, சிஷ்யனாசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகார மின்னதென் றருளிச் செய்வதாக, தத்விஷய ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார் (ஆனால் சிஷ்ய னாசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகார மொன்றுமில்லையோ வென்னில்) என்று.

விளக்கம் - அடுத்து சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் உபகாரம் “இன்னது” என்று அருளிச்செய்யும் பொருட்டு, அது குறித்த கேள்வியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி கொள்கொடைகளுக்கு யோக்யதை இல்லையாகிலும், உபகார ஸ்ம்ருதியுடைய சிஷ்யன் மஹோபகாரகனான ஆசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகார மொன்று மில்லை யோவென்னி லென்கை.

விளக்கம் - சிஷ்யன் அளிப்பதற்கும், ஆசார்யன் ஏற்பதற்கும் தகுதி இல்லை என்றபோதிலும், செய்ந்நன்றி அறிதல் என்ற நிலை உள்ள சிஷ்யன் தனக்கு மிகப் பெரிய உபகாரம் செய்கின்ற ஆசார்யனுக்குச் செய்வதற்கான உபகாரம் ஏதும் இல்லையோ என்று கேட்கலாம்.

344. ஆசார்யன் நினைவாலேயுண்டு.

அவதாரிகை - அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யன் நினைவாலேயுண்டு) என்று.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் எழுப்பப்பட்ட கேள்விக்கான விடையை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸ்வரூபஜ்ஞனான சிஷ்யன் நினைவா லொருக்காலு மொன்று மில்லை; ஸ்வக்ருஷிபல ஸந்துஷ்டனான ஆசார்யன் நினைவாலே யுண்டென்கை.

விளக்கம் - தனது ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய ஞானம் உள்ள சிஷ்யனின் நினைவால் ஆசார்யனுக்குச் செய்யக்கூடியது ஏதும் இல்லை; ஆனால் தனது உபதேசம் மூலம் சிஷ்யனுக்கு ஏற்பட்ட ஞானம் போன்றவற்றைக் கண்டு ஆசார்யன் மகிழ்தல் என்பது உண்டு.

345. அதாவது ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்கள்.

அவதாரிகை - அதேதென்ன வருளிச்செய்தார் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூத்திரத்தில் கூறியதை மேலும் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்களாவன) ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞாநமும், ததநுரூபங்களான உபாய வ்யவஸாயமும், உபேய ப்ரேமமும், இவை மூன்றுக்கு மநுரூபமான ஸம்யகநுஷ்டாநமும் இத்தால், திருமந்தரத்தில் பதத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களில் ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேமங்களையும் ததநுரூபாநுஷ்டாநங்களையுஞ் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் – “வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்களாவன” என்பது தனது ஸ்வரூப ஞானத்தைப் பெறுதல், அதற்கு ஏற்றபடியான உபாயம் ஸர்வேச்வரனே என்ற உறுதி, உபேயமாக உள்ள கைங்கர்யத்தில் ப்ரேமை என்பதாகும். இவை மூன்றுக்கும் தேவையான நல்ல ஒழுக்கமும் இதில் அடங்கும். இதன் மூலம் திருமந்தரத்தின் ஓம், நமோ, நாராயணாய என்ற மூன்றைப் பற்றிய அறிவு, உறுதி மற்றும் ஆர்வம் ஆகியவை எற்படுவதால் அவற்றை அவற்றின் ஒழுக்கத்துடன் உரைப்பதாகிறது.

346. ஆசார்ய ப்ரீத்யார்த்தமாக இவனுக்குத் தவிரவேண்டுவது பகவத் த்ரவ்யத்தை யபஹரிக்கையும் பகவத் போஜநத்தை விலக்குகையும் குரு மத்த்ர தேவதா பரிபவமும்.

அவதாரிகை - ஆசார்யனுக்குகப்பாக இவன் பண்ணும் கைங்கர்யந்தான் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமாக இருக்கையாலே, ப்ரவ்ருத்தி ரூபமானவற்றை அருளிச்செய்த அநந்தரம்

நிவ்ருத்தி ரூபமானவற்றை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத் தவிர வேண்டுவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆசார்யனின் மகிழ்ச்சிக்காக சிஷ்யன் செய்யும் கைங்கர்யங்கள் என்பவை செய்யப்படவேண்டியது மற்றும் செய்யக்கூடாதது என்று இருவகைப்பட்டு உள்ளது; ஆகவே செய்யவேண்டியதைக் குறித்து இதுவரை அருளிச்செய்த பின்னர், செய்யக் கூடாதது குறித்து அருளிச்செய்யத் தொடங்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பகவத் த்ரவ்யத்தை) இத்யாதியாலே, அவை தன்னை உத்தேசிக்கிறார்.

விளக்கம் – “பகவத் த்ரவ்யத்தை” என்பது தொடக்கமாக இதனை அருளிச்செய்கிறார்.

347. பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது ஸ்வாதந்தர்யமும் அந்ய சேஷத்வமும்; பகவத் போஜநத்தை விலக்குகையாவது அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகை.

அவதாரிகை - இப்படி யுத்தேசித்தவற்றின் ப்ரகாரங்களை யடைவே விசதீகரிக்கிறார் மேல் (பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகக் கூறப்பட்டவையின் தன்மைகள் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பகவத் த்ரவ்யம்) என்கிறது, “பிறர் நன்பொருள்” என்னும்படி ஸ்ரீகௌஸ்துபம் போலே ஈச்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான ஆத்மத்ரவ்யத்தை. (ஸ்வாதந்தர்யமாவது), சேஷத்தை நிருபணீயமான வற்றைத் தனக்குரித்தாக நினைத்திருக்கை. (அந்யசேஷத்வமாவது), பகவதேக சேஷமானவற்றை ததிதரசேஷமாக நினைத்திருக்கை. இதுதான் மாதா பித்ராதி தேவதாந்தர பர்யந்தமாயிருக்கும். இவையிரண்டும் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியாலும் மத்யமாக்ஷரத்தாலும், கழிக்கப் படுகிறவையிறே. இது தன்னை “கிந்தேந நக்ருதம் பாபம் சோரேண ஆத்ம அபஹாரிணா” என்று ஸகல பாப மூலமாகச் சொல்லா நின்றதிறே. (பகவத் போஜநம்) இத்யாதி. ரக்ஷணத்தை பகவத் போஜநமென்கிறது, ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷண மவனுக்கு பசித்தவனுக்குணவு போலே தாரகமாயிருக்கையாலே; “மண்ணும் விண்ணும் மெல்லா

முடனுண்ட” என்கிறவிடத்தில், “ரக்ஷண மவனுக்கு தாரகமாகையாலே ‘உண்ட’ என்கிறது, இல்லையாகில் ‘காக்கும்’ என்னவமையும்” என்றிறே நம்பிள்ளை யருளிச்செய்தது. ஏவம் பூதமான வவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகையாவது, “அவ ரக்ஷணே” என்கிற தாதுவாலே நிருபாதிக ஸர்வரக்ஷகனாகச் சொல்லப்படுகிற வவனுக்கு ரக்ஷிக்க விடமறும்படி ஸ்வயத்நத்தாலேயாதல் பிறராலேயாதல் தன்னை ரக்ஷிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தனாகை. இதுதான், பகவதேக ரக்ஷயத்வ ப்ரதிபாதகமான நமஸ்ஸாலே கழிக்கப்படுகிறதிறே.

விளக்கம் - (பகவத் த்ரவ்யம்) - கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு (5) - பிறர் நன்பொருள் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்ரீகௌஸ்துபம் போன்று ஸர்வேச்வரன் மிகவும் விரும்பும் ஆத்மா. (ஸ்வாதந்தர்யம்) - ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ள நிலை என்பதையே இயல்பாகக் கொண்டவற்றைத் தனக்கு உரியது என்று எண்ணுதல். (அந்யசேஷத்வமாவது) - ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமைப்பட்டபடி இருக்கும் ஆத்மாவை மற்றவர்களுக்கும் அடிமைப்பட்டது என்று எண்ணுதல். இத்தகைய சிந்தனை என்பது தாய், தந்தை என்று தொடங்கி மற்ற தேவதைகள் முடிய காணப்படும். இந்த இரண்டுமே திருமந்த்ரத்தின் முதல் பதமாக உள்ள ஓம் என்பதில் காணப்படும் நான்காம் வேற்றுமையாலும் (இதனால் அனைத்து உயிர்களும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை எனப்படுகிறது), அதில் உள்ள நடு எழுத்தான ‘உ’ என்பதாலும் (இதனால் அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை எனப்படுகிறது) விலகுகின்றன. மஹாபாரதம் ஆதிபர்வம்(74-27) - கிந்தேந நக்ருதம் பாபம் சோரேண ஆத்ம அபஹாரிணா - ஆத்மாவை அபசாரம் செய்த ஒருவனால் எந்தப் பாவம்தான் செய்யப்படவில்லை - என்பதன் மூலம் ஆத்ம அபசாரம் என்பது அனைத்து பாவங்களுக்கும் மூலமாக உரைக்கப்பட்டது காண்க. (பகவத் போஜநம்) - நம்மைக் காப்பாற்றுதல் என்பதை ஸர்வேச்வரனுக்கு உணவு என்றார். காக்கப்படுகின்ற பொருள்களைக் காப்பாற்றுதல் என்பது ஸர்வேச்வரனுக்கு பசி எடுத்தவனுக்கு, உணவு கிட்டிடுவது போன்றதாகும். திருவாய்மொழி (2-2-1) - மண்ணும் விண்ணும் மெல்லா முடனுண்ட - என்று கூறும்போது ரக்ஷணம் என்ற செயல் அவன் தரிக்க உதவுவதால் ‘உண்ட’ எனப்பட்டது; இவ்விதம் இல்லையென்றால், “காக்கும்” என்றே கூறியிருப்பார் - என்பதை நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார். இப்படியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய காப்பாற்றும் தன்மையை விலக்குவது எது என்றால் - அவரக்ஷணே - என்ற தாது மூலம் தனது இயல்பிலேயே அனைவரையும் எந்தவிதமான காரணமும்

இன்றி ரக்ஷிக்கும் ஸர்வேச்வரன் அச்செயலை நிறுத்திக் கொள்ளும்படியான “தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக்கொள்ள முயலுதல் அல்லது ஸர்வேச்வரன் அல்லாமல் மற்றவர் மூலம் தன்னைக் காப்பாற்ற முயலுதல்” என்ற செயல்களால் ஆகும். இந்த விஷயம் ஸர்வேச்வரனால் மட்டுமே காப்பாற்றப்படுகிறது என்பதைக் கூறுகிற “நம:” என்ற பதம் மூலம் விலக்கப்பட்டது அல்லவோ?

348. அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம் ப்ரபந்ந பரித்ராணதிக்வே சொன்னோம். குருபரிபவமாவது கேட்டவர்த்தின்படி யனுஷ்டியா தொழிகையும் அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கையும்; மந்த்ர பரிபவமாவது அர்த்தத்தில் விஸ்மருதியும் விபரீதார்த்த ப்ரதிபத்தியும்; தேவதாபரிபவமாவது கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையும், தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்கா தொழிகையும்.

அவதாரிகை - அவன் ரக்ஷித்தருளும் க்ரமந்தா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் நம்மைக் காப்பாற்றும் முறை எவை என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸர்வரக்ஷகனான அவனுடைய ரக்ஷகத்வ க்ரமம், ப்ரபந்ந பரித்ராண மென்கிற ப்ரபந்தத்திலே விசதமாகச் சொன்னோம், அங்கே கண்டு கொள்வதென்கை. அதிலே, அவனையொழிந்தா ரடங்கலும் அரசக்ஷக ரென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்த வநந்தரம் “ஈச்வரன் மாதாபிதாக்கள் கைவிட்ட வவஸ்தையிலும் ‘பின்னும் நின்றடியேனுக் குற்றானாய் வளர்த்து’ என்கிறபடியே தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக் கொண்டு தாய் முகங்காட்டி இன்சொல் சொல்லியும்” என்று தொடங்கி, “இவனே யெல்லார்க்கும் ரக்ஷகன்” என்கிறதளவாக, அவனுடைய ரக்ஷகத்வ க்ரமத்தை ஸுவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - “அவன் காப்பாற்றி அருளும் விதங்கள் குறித்து ப்ரபந்ந பரித்ராணம் என்ற ப்ரபந்தத்தில் விரிவாக அருளிச்செய்தோம், அங்கு அறிந்து கொள்க” என்கிறார். அந்தக் க்ரந்தத்தில் அவனைத் தவிர மற்ற யாரும் காப்பாற்றுபவர்கள் அல்லர் என்று

உரைக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து, “பெரிய திருமொழி (8-9-7) – பின்னும் நின்றடியேனுக் குற்றானாய் வளர்த்து – என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் தாயும் தந்தையும் நம்மைக் கைவிட்டாலும் தனது இயல்பான ரூபத்தை மாற்றிக் கொண்டு, வேறு அவதாரங்கள் எடுத்து, தாயின் முகத்தைக் காண்பித்தபடி இனிமையான சொற்கள் பேசுவனாக வந்து” என்பது தொடங்கி, “இவனே அனைவருக்கும் ரக்ஷகன்” என்று முடித்தமை காண்க. இப்படியாக அவன் காக்கும் வகைகளை மிகவும் விரிவாக அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (குருபரிபவம்) இத்யாதி. (கேட்டவர்த்தத்தின்படி அநுஷ்டியா தொழிகையாவது), ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமாக அவனருளிச்செய்யக் கேட்ட த்யாஜ்யோபாதேய ரூபமான வர்த்த விசேஷங்களுக்குத் தகுதியா யிருந்துள்ள த்யாக ஸ்வீகார ரூபமான வநுஷ்டாநத்தைப் பண்ணாதொழிகை. (அநதிகாரிகளுக்குப் குபதேசிக்கையாவது), தனக்குத் தஞ்சமாக அவனுபதேசித்த ஸாரார்த்தங்களை, நாஸ்திக்யாதிகளாலே யிதுக்கதிகாரிக ளல்லாதவர்களுக்கு க்யாதிலாபாதிகளை நச்சி உபதேசிக்கை. (மந்த்ர பரிபவம்) இத்யாதி. (அர்த்தத்தில் விஸ்மருதியாவது), ஆசார்யன் அந்த மந்த்ரத்துக்கருளிச் செய்த யதார்த்தங்களைப் பலகாலு மநுஸந்தித்து நோக்கிக் கொண்டு போருகை யன்றிக்கே ஓளதாஸீந்யத்தாலே மறந்து விடுகை. (விபரீதார்த்த ப்ரதிபத்தியாவது) ஆசார்யனருளிச்செய்த ப்ரகாரமன்றிக்கே, மந்த்ரத்துக்கு விபரீதமாயிருக்கு மர்த்தங்களை இதுக்கர்த்தமென்று ப்ராந்தியாலே ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்கை (தேவதாபரிபவம்) இத்யாதி. (கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையாவது) “விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தி ரீச்வராய நிவேதிதும்”, “மாயவன்றன்னை வணங்க வைத்த கரணமிவை” என்கிறபடியே – பகவத் பரிசர்யார்த்தமாக ஸ்ருஷ்டங்களாய், “உன் சின்னமும் திருமூர்த்தியும் சிந்தித்தேத்திக் கைதொழவே” என்கிறபடியே அவனை நினைக்கைக்கும் ஸ்துதிக்கைக்கும் வணங்குகைக்கு முறுப்பான மநோவாக்காயங்களை, ஸ்வரூப ப்ராப்தமல்லாத ஹேயவிஷயங்களிலே, மேட்டில் நீர் பள்ளத்தில் விழுமாப்போலே ப்ரவணமாம்படி பண்ணுகை. (தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்கா தொழிகையாவது) - “மால்கொள் சிந்தையராய்”, “நாத்தழும்பெழ நாரணாவென் றழைத்து மெய்தழும்பத் தொழுது” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே – ஸ்வரூப ப்ராப்தமான வவ்விஷயத்தில் மண்டி விழும்படி பண்ணுவியாதொழிகை. ஆக, “மந்த்ரே தத் தேவதாயாஞ்ச ததா மந்த்ர ப்ரதே

குரௌ, த்ரிஷு பக்திஸ் ஸதாகார்யா” என்றும், “மந்த்ரநாதம் குரும் மந்த்ரம் ஸமத்வேநாநுபாவயேத்” என்றும் பூஜ்யமாகச் சொல்லப்படுகிற இம்முன்று விஷயத்தை பரிபவிக்கையாவது திவையாய்த்து.

விளக்கம் - (குருபரிபவம்) - உபதேசம் மூலம் கேட்டவற்றைக் கடைப்பிடிக்காமல் இருப்பதும், அதிகாரி அல்லாதவர்களுக்கு உபதேசம் செய்வதும் ஆகும். (கேட்டவர்த்தத்தின்படி அநுஷ்டியா தொழிகையாவது) - தான் பிழைப்பதற்காக ஆசார்யன் அருளிச்செய்ததாகிய கைவிடவேண்டியவை, கைக்கொள்ளப்பட வேண்டியவை என்பதற்கு ஏற்றதாக இருக்கும்படியான கைவிட வேண்டிய செயல்கள் மற்றும் செய்யக்கூடிய செயல்கள் ஆகியவற்றைப் பின்பற்றாமல் இருத்தல் ஆகும். (அநதிகாரிகளுக் குபதேசிக்கையாவது) - தனக்குத் தஞ்சமாக இருக்கவேண்டும் என்று ஆசார்யன் தனக்கு உபதேசித்த ஆழ்ந்த பொருள்களை, நாஸ்திகம் போன்ற காரணமாக இந்த உபதேசங்களைப் பெறத் தகுதி அற்றவர்களுக்கு, புகழ் மற்றும் பொருள் போன்றவற்றைக் கருதி உபதேசிப்பது ஆகும். (மந்த்ர பரிபவம்) - மந்த்ரபரிபவம் என்றால் மறதியும், வேறுபட்ட அர்த்தங்களை உணர்தலும் ஆகும். (அர்த்தத்தில் விஸ்மருதியாவது) - ஆசார்யன் அந்த மந்த்ரத்திற்கான உண்மையான பொருளை அருளிச்செய்தவுடன், தொடர்ந்து அதனை எண்ணியபடி இராமல், உதாசீனப்படுத்தி மறந்துவிடுதல் ஆகும். (விபரீதார்த்த ப்ரதிபத்தியாவது) - ஆசார்யன் அருளிச்செய்த அர்த்தங்களை விடுத்து, முரண்பாடாக இருக்கும் அர்த்தங்களை மயக்கத்தின் காரணமாக மந்த்ரங்களுக்கு எண்ணிக் கொள்ளுதல் ஆகும். (தேவதா பரிபவம்) - தேவதா பரிபவம் என்றால் மனம், வாக்கு மற்றும் சரீரம் போன்றவற்றை மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபடுத்தலும், ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் ஈடுபாடு இல்லாமல் இருத்தலும் ஆகும். (கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையாவது) - விஷ்ணுதத்வம் - விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தி ரீச்வராய நிவேதிதும் - அந்தணரே! விசித்ரமாகவும், கைகால் முதலான உறுப்புகளுடன் கூடியதாகவும் உள்ள இந்தச் சரீரம், ஸர்வேச்வரனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு ஸமர்ப்பணம் செய்வதற்காகவே முன்பு படைக்கப்பட்டது - என்றும், இராமானுச நூற்றந்தாதி (67) - மாயவன்றன்னை வணங்க வைத்த கரணமிவை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்காகவே படைக்கப்பட்டவையாக; திருவாய்மொழி (7-1-8) - உன் சின்னமும் திருமூர்த்தியும் சிந்தித்தேத்திக் கைதொழுவே - என்பதற்கு ஏற்ப அவனை எண்ணுவதற்கும், துதிப்பதற்கும், வணங்குவதற்கும்

படைக்கப்பட்ட மனம், வாக்கு மற்றும் சரீரம் ஆகிய மூன்றையும், “அவனுடைய அடிமை” என்ற ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்காத விஷயங்களில், மேட்டிலிருந்து பாள்ளத்தில் நீர் பாய்வது போன்று, தானாகவே விழும்படியாகச் செய்வதாகும். (தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்கா தொழிகையாவது) – பெருமாள் திருமொழி (2-1) – மால்கொள் சிந்தையராய் – என்றும், பெருமாள் திருமொழி (2-4) - நாத்தழும்பெழ நாரணாவென் றழைத்து மெய்தழும்பத் தொழுது – என்றும் கூறுவது போன்று ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற விஷயங்களான பகவத் பாகவத விஷயங்களில் ஈடுபட்டு நிற்கும்படி செய்யாமல் இருப்பதாகும். ஆகவே கீழே உள்ள வரிகளில் கூறப்பட்டபடி பக்தி செலுத்துவதற்கு ஏற்றதாக உரைக்கப்பட்ட இந்த மூன்று விஷயங்களையும் அவமானப்படுத்துவது இவையாயிற்று:

- விஷ்ணுதத்வம் – மந்த்ரே தத் தேவதாயாஞ்ச ததா மந்த்ர ப்ரதே குரௌ, த்ரிஷு பக்திஸ் ஸதாகார்யா – திருமந்த்ரத்திலும், அந்த மந்த்ரத்தின் தெய்வமான ஸ்ரீமந்நாராயணனிடமும், அதனை உபதேசித்த ஆசார்யனிடமும் பக்தி எப்போதும் இருக்கவேண்டும், இதுவே முதன்மையான உபாயம்.
- மந்த்ரநாதம் குரும் மந்த்ரம் ஸமத்வேநாநுபாவயேத் – மந்த்ரத்தின் நாதனாகிய ஸர்வேச்வரனையும், அதனை உபதேசித்த ஆசார்யனையும், மந்த்ரத்தையும் சமமாகவே எண்ணவேண்டும்.

349. இவனுக்கு சரீராவஸாநத்தளவும் ஆசார்ய விஷயத்தில் “என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்”, “மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்” என்று உபகார ஸம்ருதி நடக்கவேணும்.

அவதாரிகை – ஆக, இப்படி ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்தமாகச் செய்யவேண்டுமவையும், தவிர வேண்டுமவையு மருளிச்செய்தாராய் நின்றார் கீழ்; இன்னமு மிவனுக் கபேசுஷிதமாயிருப்பதொன்றை அருளிச்செய்கிறார் மேல் இவனுக்கு என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஆசார்யனின் மனமகிழ்வின் பொருட்டுச் செய்ய வேண்டியதையும், தவிர்க்க வேண்டியதையும் இதுவரை அருளிச்செய்தார். மேலும் இந்த அதிகாரிக்கு அவசியமாக இருக்கவேண்டியதொன்றை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இவ்வதிகாரிக்கு, சரீரத்தோடிருக்குங் காலமித்தனையும் மஹோபகாரகனான வாசார்யன் பக்கலில், என்னுடைய தீயமனஸ்ஸைப் போக்கினாய், அநந்ய ப்ரயோஜநமாக வநுகூல வ்ருத்திளைப் பண்ணும் மநஸ்ஸைத் தந்தாய் என்று உபகார ஸ்ம்ருதி யநுவர்த்திக்க வேணும்.

விளக்கம் - இந்த அதிகாரியின் சரீரம் இந்த உலகிலிருந்து மறையும் காலம் முடிய தனக்கு உபகாரம் செய்த ஆசார்யனிடம், “எனது தீய மனத்தைப் போக்கினாய். வேறு எந்தப் பலனையும் எதிர்பாராமல் அநுகூலமான கைங்கர்யங்களைச் செய்யும் மனம் அளித்தாய்”, என்று செய்ந்நன்றியுடன் இருந்தல் வேண்டும்.

350. மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது ஸ்வகுணத்தையும் பகவத் பாகவத தோஷத்தையும் நினைக்கை.

அவதாரிகை - மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவ தேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் மேல் (மநஸ்ஸுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - “மனத்துக்குத் தீமை என்ன?” என்று சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸ்வகுணத்தை நினைக்கையாவது) - சமதமாத் யாத்ம குணங்கள் தனக்குண்டானாலும் “நிறைவொன்றுமில்லேன்”, “நலந்தா னொன்றுமில்லேன்” என்கிறபடியே - நமக்கோ ராத்மகுணமுமில்லை என்று தன் வெறுமையை யநுஸந்திக்க வேண்டியிருக்க, இவையெல்லாம் நமக்கிப்போதுண்டென்று தனக்குண்டான ஸத்குணங்களைப் போரப்பொலிய நினைக்கை. (பகவானுடைய தோஷத்தை நினைக்கையாவது), தனக்குப் பரதந்த்ரமான இவ்வாத்ம வஸ்துவைத் தன்னுபேக்ஷையாலே அநாதிகாலம் கர்மத்தை வ்யாஜமாக்கிக் கைவிட்டிருந்தவன், அவ்வளவு மன்றிக்கே நிர்தயரைப்போலே யதாகர்ம பலதாயியாய் நிரயங்களிலே தள்ளி யறுத்தறுத்துத் தீத்துமவன் கைக்கொண்டாலும் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே இன்னபோதின்படி செய்யும் என்று விச்வஸிக்கவொண்ணாதவன் என்றாப்போலேவும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்வைர விஹாரங்களையிட்டு தர்ம ஸம்ஸ்தாபநம் பண்ணப் பிறந்தவனுக்கு இங்ஙன் செய்கை முறைமையா யிருந்ததில்லையீ என்றாப்போலவும்

நினைக்கை. அல்லது, ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகமான விஷயத்தில் நினைக்கலாவதொரு தோஷமில்லையிறே. இனி, (பாகவத தோஷத்தை நினைக்கையாவது), திருமேனியோடே இருக்கையாலே மேலேழத் தோற்றுகிற வாகாரங்களையிட்டு, ப்ரக்ருதிவச்யர், அஹங்காரக்ரஸ்தரர் என்றாப்போலே நினைக்கை. ஆக, இது ஸ்வகுணத்தையும் பகவத் பாகவத தோஷத்தையும் நினைக்கையாவது.

விளக்கம் - (ஸ்வகுணத்தை நினைக்கையாவது) - புலன் அடக்கம் போன்ற ஆத்மகுணங்கள் தன்னிடம் உள்ளபோதிலும், திருவாய்மொழி (3-3-4) - நிறைவொன்றுமில்லேன் - என்றும், பெரியதிருமொழி (1-9-4) - நலந்தா னொன்றுமில்லேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, நமக்கு எந்தவிதமான ஆத்மகுணங்களும் இல்லையே என்று தனது வெறுமையை எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும்; இதனை விடுத்து, “இவை அனைத்தும் நமக்கு உண்டு” என்று தன்னிடம் உள்ள ஸத்வகுணங்களை மிகுதியாகச் சிந்தித்தல் ஆகும். (பகவானுடைய தோஷத்தை நினைக்கையாவது) - ஸர்வேச்வரனாகிய தனக்கு உடைமையான இந்த ஜீவாத்மாவை எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள கர்மங்களைக் காரணம் காண்பித்துக் கைவிட்டிருந்தவன்; அது மட்டுமே அல்லாமல் சிறிதும் கருணை இல்லாதவர் போன்று அந்தக் கர்மங்களின் பலனாக உள்ள நரகங்கள் போன்றவற்றில் தள்ளி நம்மைத் துன்பம் அடையும்படிச் செய்தவன்; இப்படிப்பட்ட அவன் கைக்கொண்டாலும், எல்லையற்ற சுதந்திரம் உள்ளவன் என்பதால், “இன்ன சமயத்தில் இதனைச் செய்வான்” என்று நம்ப இயலாதபடி உள்ளவன் என்பது போன்று சிந்தித்தல்; க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் தனது விருப்பப்படி பல செயல்களைச் செய்தது கண்டு, “தர்மத்தை நிலை நாட்ட வந்து அவதரித்தவன், இவ்விதம் செய்வது முறையாகுமோ”, என்று சிந்தித்தல் - போன்றவை ஆகும். இவ்விதம் அல்லாமல், அனைத்து கல்யாணகுணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் சிந்திக்கக்கூட ஒரு தோஷமும் இல்லை அல்லவோ? (பாகவத தோஷத்தை நினைக்கையாவது) - திருமேனியுடன் உள்ளதால் மேலேழ நோக்கும்போது தென்படும் தன்மைகள் மூலமாக, “இவர்களும் (நம்போன்று) இந்த உலகின் வசப்பட்டவர்கள், அஹங்காரம் போன்றவற்றில் ஈடுபாடு உள்ளவர்கள்”, என்று எண்ணுதல் ஆகும். இதுவே தனது குணத்தையும், பகவத் பாகவத தோஷத்தையும் சிந்திப்பது ஆகும்.

351. தோஷம் நினையாதொழிகிறது குணம்போலே யுண்டாயிருக்கவன்று, இல்லாமையாலே.

அவதாரிகை – ஆனால், தனக்குச் சில குணமுண்டாயிருக்க அது நினைக்கலாகா தென்கிறாப்போலே, அத்தலைக்கும் சில தோஷமுண்டாயிருக்க நினைக்கலாகா தென்கிறதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் கொள்ளும்போது, தன்னிடம் உள்ள சில குணங்களை நினைத்தல் கூடாது என்பது போன்று, பகவான் மற்றும் பக்தர்களிடம் உள்ள சில தோஷங்களை எண்ணக்கூடாது என்று கூறப்பட்டதோ என்று சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷம் நினையாதொழிகிறது, தனக்கு குணமுண்டாயிருக்க அது நினையாதொழிகிறாப்போலே, உண்டாயிருக்க நினையாதொழிகிறதன்று; முதலிலே இவ்விஷயங்களில் அதில்லாமையாலே யென்கை. எங்ஙனையென்னில்? ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வராதபடி தானிட்ட கட்டளையிலே அங்கீகரிக்கக்காக, “ஒன்றி யொன்றி யுலகம் படைத்தான்” என்றும், “எதிர் சூழல்புக்கு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸகலாத்மாக்களுடையவு முஜ்ஜீவநத்துக்கு ஸ்ருஷ்ட யவதாராதிகளாலே க்ருஷி பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே, அநாதிகால முபேஷுகனாய்க் கைவிட்டிருந்தா னென்னவொண்ணாது; நிர்தயரைப்போலே கர்மாநுகுணமாக தண்டிக்கிறதும், மண் தின்ற ப்ரஜையை நாக்கிலே குறியிட்டு அஞ்சப் பண்ணும் மாதாவைப்போலே ஹிதபரனாய்ச் செய்கையாலே உஜ்ஜீவநத்துக் குடலாமித்தனை; நிரங்குச ஸ்வாதந்தர்யம் பூர்வம் பந்தஹேதுவாய்ப் போந்ததேயாகிலும், க்ருபா பரதந்த்ரனாய் அங்கீகரித்த பின்பு, நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸூரிகளோடு ஸமாந போகபாகியாக்குமளவில் நிவாரகரற்ச் செய்கைக்குறுப்பா மித்தன்னை ஆகையாலே, ச்லாக்யமாமித்தனை; க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்வைர விஹார “யதி மே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்யாத்” என்கிறபடியே தனக்கிந்த போகத்தி லொட்டில்லாமையை வெளியிடு கைக்காகவும், “கோப்ய: காமாத்” என்கிறபடியே அவ்வழியாலே யவர்களைத் தன்பக்கல் ப்ரவணராக்கி உத்தரிப்பிக்கைக்காகவும் செய்ததாகையாலே, குணமித்தனையல்லது குற்றமன்று. இனி பாகவதர்களும், “குற்றமின்றிக் குணம் பெருக்கி” என்கிறபடியே, நிர்தோஷராய் நிரவதிககுணரா யிருக்கையாலே, உள்ளூற வாராய்ந்து பார்த்தால்,

அவர்கள் பக்கலிலுங் காணலாவதொரு தோஷமில்லையிறே. மற்றுமிப்புடைகளிலே பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷங்கள் தோற்றிற்றாகில் பரிஹாரங்கள் கண்டுகொள்வது. இத்தையெல்லாம் திருவுள்ளம் பற்றியாய்த்து (இல்லாமையாலே) என்றிவ ருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலும், பாகவதர்கள் விஷயத்திலும் உள்ள தோஷங்களை எண்ணிப் பார்த்தல் தவிர்க்கவேண்டும் என்பது, தனக்கு ஆத்மகுணங்கள் உள்ளபோதிலும் அவற்றை எண்ணிப் பார்த்தல் கூடாது என்பது போன்று, அவர்களிடம் தோஷம் உள்ளதைச் சிந்திக்கக்கூடாது என்பது அல்ல; அவை தோஷங்களே அல்ல என்பதால் சிந்திக்கக்கூடாது என்று கருத்து. எப்படி? எல்லாரும் மோசஷம் பெறும் தகுதி உடையவர்கள் என்ற தன்மை உண்டாகாதபடி, தான் இட்ட ஆணையால் உலகம் நடக்கவேண்டும் என்பதற்காக, திருவாய்மொழி (3-9-10) - ஒன்றி யொன்றி யுலகம் படைத்தான் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-7-6) - எதிர் சூழல்புக்கு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து ஆத்மாக்களையும் அவை உய்வு பெறும் பொருட்டு படைத்தலும், அவதாரங்கள் மூலம் அவற்றைக் காத்தபடி இருத்தலும் செய்வதால், எல்லையற்ற காலம் நம்மை அலட்சியம் செய்து கைவிட்டான் என்று எண்ண இயலாது. கருணை இல்லாதவர்கள் போன்று நம்முடைய கர்மபலன்களுக்கு ஏற்றபடி தண்டிப்பது எதற்கு; மண்ணைத் தின்ற குழந்தையின் நாக்கைக் கிள்ளி அதனைப் பயம் கொள்ள வைக்கும் தாய் போன்று, நமது நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டே அது போன்று செய்வதால், அந்தச் செயல் நாம் கரையேறும் பொருட்டே ஆகும். எல்லையற்ற ஸ்வதந்தரம் காரணமாக நம்மைச் ஸம்ஸாரத்தில் கட்டி வைக்கக் காரணமாக இருந்தபோதிலும், நம்மைக் கருணையுடன் அங்கீகரித்து ஏற்றுக் கொண்ட பின்னர், எல்லையற்ற காலமாகப் பிறப்பு இறப்பு என்றுள்ள ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள நம்மை, நித்யஸூரிகளுக்குச் சமமான நித்யகைங்கர்யம் அளித்து ஆளாக்கும்போது, அதனைத் தடுக்க யாரும் இல்லாதபடி செய்வதற்குக் காரணமாக உள்ளதால் நன்மையே ஆகும். க்ருஷ்ணா வதாரத்தில் தனது விருப்பத்தின்படி செய்த செய்கைகள் - யதி மே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்யாத் - நான் ப்ரம்மச்சாரியாக இருந்தால் அச்வத்தாமனின் அஸ்தரத்தால் விழுந்த இந்த பரீக்ஷத் எழவேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப கோபிகைகளுடன் உள்ள இன்பத்தில் பற்றுதல் இல்லாமையை வெளியிடுவதற்காகவும், ஸ்ரீமத்பாகவதம் - கோப்ய: காமாத் -

கோபிகைகள் காமத்தினால் மோஷும் அடைந்தார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப அந்த மார்க்கம் மூலமாக அவர்களைத் தன்னிடம் அன்புடையவர்களாகச் செய்து கரை ஏற்றவும் என்பதற்காகச் செய்தான்; ஆகவே அவனுடைய செயல்கள் அனைத்தும் நன்மையே அல்லாமல், தோஷம் இல்லை. பாகவதர்களும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-4-2) – குற்றமின்றிக் குணம் பெருக்கி – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, குற்றம் இல்லாதவர்களாக எல்லையற்ற குணங்கள் கொண்டவர்களாக உள்ளதால், நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவர்களிடம் எந்தவிதமான குற்றமும் இல்லை என்று உள்ளவர் ஆவர். இதே போன்று பகவத் பாகவத் விஷயங்களில் குற்றங்கள் உண்டு என்று தோன்றினாலும், அவற்றைத் தகுந்த ஆதாரம் மூலம் நீக்கிக்கொள்ளும் விதம் அறிந்து, அந்தச் சந்தேகங்களை போக்கிக் கொள்ளவேண்டும். இவை அனைத்தையும் திருவுள்ளம் பற்றியே இந்தச் சூர்ணையில், “இல்லாமையாலே” என்று அருளிச்செய்தார்.

352. தோஷமுண்டென்று நினைக்கில் அது பரதோஷமன்று, ஸ்வதோஷம்.

அவதாரிகை - தோஷமில்லை என்று ஸ்வபகஷத்தாலே ஸாதித்தார் கீழ்; இனி, பரபகஷத்தாலே தோஷ ஸத்பாவத்தை அங்கீகரித்துக் கொண்டு தத்பரிஹாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் (தோஷமுண்டு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பகவானிடமும் பாகவதர்களிடம் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை என்று தன்னுடைய கருத்தின்படி இதுவரை உரைத்தார். இனி மற்றவர்களின் பார்வையில் அவர்கள் மீது தோஷம் ஏற்படலாம் என்பதை ஒப்புக்கொண்டவராக, அதற்கான பரிகாரத்தை இனி உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, கீழ்ச் சொன்னபடியன்றிக்கே பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷமுண்டென்று நினைக்கில், அவர்கள் பக்கல் தனக்குத் தோற்றுகிற தோஷம் அவர்கள் தோஷமன்று; தத் த்ரஷ்டாவான தன்னுடைய தோஷமென்கை.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் விவரிக்கப்பட்டபடி பகவான் மற்றும் பாகவதர்கள் மீது எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை என்பதை ஒப்புக் கொள்ளாமல், அவர்களிடம் தோஷம் உண்டு என்று எண்ணினால் – அவர்கள் விஷயத்தில் தோன்றுகிற தோஷம் என்பது

உண்மையில் அவர்களிடம் இல்லை; யார் அவ்விதம் தோஷம் உள்ளதாக எண்ணுகிறார்களோ அவர்களுக்கே உள்ளது என்று கருத்து.

353. ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில்.

அவதாரிகை - அது ஸ்வதோஷமானபடியை ஸாதிகைக்காக தத்விஷய ப்ரச்நத்தை அநுவதிக்கிறார் (ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில்) என்று.

விளக்கம் - அது அவ்விதம் எண்ணுபவர்களிடம் உள்ள குற்றமே என்பதை விளக்கும் விதமாக, அது குறித்த கேள்வியை எழுப்பிக்கொள்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - பரகதமாய்த் தோற்றுகிறவது ஸ்வதோஷமானபடி யெங்ஙனே யென்னி லென்றபடி.

விளக்கம் - மற்றவர்களிடம் காண்கின்ற குற்றம் என்பது எவ்விதம் தன்னிடம் காணப்படும் குற்றமாகும் என்று கருத்து.

354. ஸ்வதோஷத்தாலும் பந்தத்தாலும்.

அவதாரிகை - அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வதோஷத்தாலும்) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - அதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, காசாதிதுஷ்ட த்ருஷ்டிமானுக்கு, சந்த்ர த்வித்வாதிகள் தோற்றுமாப்போலே, நிர்தோஷமான விஷயங்களிலே தோஷம் தோன்றும்படியான துர்வாஸநா துஷ்ட சித்ததையாகிற ஸ்வதோஷத்தாலும், பித்ராதிகள் தோஷம் புத்ராதி களதாமாப்போலே அவர்களுக்குண்டான தோஷம் தன்னதாம்படி அவர்களோடு தனக்குண்டான பந்த விசேஷத்தாலு மென்னை. (ஸ்வதோஷத்தாலும்) என்கிறவிது, அத்தலையில் தோஷாபாவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது; மற்றையது, தோஷவத்தையை அங்கீகரித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறது.

விளக்கம் – கண் நோயால் பாதிப்படைந்த ஒருவனுக்குச் சந்த்ரன் இரண்டு உள்ளதாகத் தோன்றும். இது போன்று குற்றம் இல்லாதவகள் விஷயத்தில் குற்றத்தைக் காண்பது என்பது தீய பழக்கம் காரணமாகக் கெடுக்கப்பட்ட மனத்தை உடைய தனது குற்றத்தாலே ஏற்படுகிறது. மேலும் மாதாபிதாக்களின் குற்றம் பிள்ளைகள் மீது வருவது போன்று, அவர்களுக்கு உண்டான தோஷம் (அவர்கள் மீது கற்பிக்கப்பட்ட குற்றம்) என்பது தன்னுடையது என்று அவர்களுடன் ஏற்பட்ட பந்தம் காரணமாகவும் கொள்ளலாம். “ஸ்வதோஷத்தாலும்” என்பதன் மூலம் மற்றவர்களிடம் தோஷம் இல்லை எனப்பட்டது; “பந்தத்தாலும்” என்பதன் மூலம் அவர்களிடம் குற்றம் இருப்பதாக ஒப்புக்கொண்டு உரைப்பதைக் காட்டுகிறார்.

355. ஸ்வதோஷமில்லையாகில் குணப்ரதிபத்தி நடக்கும்.

அவதாரிகை - ஸ்வதோஷத்தாலே என்னலாவது தோஷந்தானுண்டானாலன்றோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோஷமில்லையாகில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - “ஸ்வதோஷம்” என்று கூறுவதன் மூலம் அத்தகைய குற்றம் தனக்கு இருந்தால் அல்லவோ பொருந்தும் என்று கேட்கலாம். இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, சந்த்ர த்வித்வ தர்சநஹேதுவான சக்ஷுர்தோஷமில்லாதபோது சந்த்ரைகத்வமே தோற்றுமாப்போலே, தோஷதர்சந ஹேதுவான ஸ்வசித்த தோஷமில்லாதபோது பகவத் பாகவத விஷயங்களில் குணப்ரதிபத்தியே நடக்குமென்கை. அது நடவாமையால் தோஷமுண்டென்று கொள்ளவேணுமென்று கருத்து.

விளக்கம் – சந்த்ரன் இரண்டு என்று தோன்றுவதற்குக் காரணமான கண் நோய் இல்லாதபோது, சந்த்ரன் ஒருவனாக மட்டுமே தோன்றுவது போன்று, குற்றத்தைக் காண வைப்பதான தனது மனக்குற்றம் இல்லாதபோது, பகவானிடமும் பாகவதர்களிடமும் குணங்களை மட்டுமே காண்பர். இப்படிக் குணத்தைக் காணாமையால், தன்னிடம் தோஷம் உண்டு என்றாகிறது.

356. நடந்ததில்லையாகில் தோஷ ஜ்ஞாநமே தோஷமாம்.

அவதாரிகை - நடந்ததில்லையாகில் வரும் தோஷமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நடந்ததில்லையாகில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அவர்களுடைய குணத்தைப் பற்றிய சிந்தனை உண்டாகவில்லை என்றால் ஏற்படும் தோஷம் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, குணப்ரதிபத்தி நடவாதொழிந்தால் தோஷ ப்ரதிபத்தியிறே நடப்பது, அந்த தோஷ ஜ்ஞாநந்தானே இவனுக்கு பகவந் நிக்ரஹ ஹேதுவான தோஷமாம்; இதடியாக வேறொரு தோஷமுண்டாமென்ன வேண்டாவென்கை. இத்தால், இது அவச்யம் பரிஹரணீய மென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - “குணம் உண்டு” என்ற சிந்தனை ஏற்படவில்லையென்றால், “குற்றம் உண்டு” என்ற சிந்தனையே மேலோங்கி நிற்கும். இப்படியாகக் குற்றத்தைக் காண்பது என்ற குற்றமே, ஸர்வேச்வரன் கொள்ளும் கோபத்திற்குக் காரணமாக உள்ளது. ஆகவே தனியாக வேறு எந்தவொரு குற்றமும் உண்டாக வேண்டியதில்லை என்று கருத்து. எனவே இந்தக் குற்றம் அவசியம் நீக்கப்பட வேண்டியதாக உள்ளது.

357. இதுதனக்கு அவஸரமில்லை.

அவதாரிகை - இதுதானெல்லாம் சொல்ல வேண்டுவது இதுதனக்கு அவகாசமிவனுக்கு உண்டாலிறே யென்கிறார் மேல் (இதுதனக்கவஸரமில்லை) என்று.

விளக்கம் - இவை அனைத்தும் உரைக்க வேண்டுவது, இதற்கான அவசியம் இவனிடம் உண்டானால் மட்டுமே ஆகும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பகவத் பாகவத தோஷ சிந்தநமாகிறவிது தனக்கு அவஸரந்தானிவனுக்கு முதலிலே யில்லையென்கை.

விளக்கம் - பகவானிடம், பாகவதர்களிடமும் குற்றத்தைக் காணுதல் என்பது முதற்கண் அவனிடம் இல்லை என்று கருத்து (அதாவது அவற்றை எண்ண இவனுக்கு நேரம் இல்லை).

358. ஸ்வதோஷத்துக்கும் பகவத் பாகவத குணங்களுக்குமே காலம் போருகையாலே.

அவதாரிகை - அதெத்தாலேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வதோஷத்துக்கும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அது எப்படி என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்”, “பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பு, மிந்நின்ற நீர்மை”, “அமர்யாத: சஷுத்ர:”, “வித்வேஷமாநமதராக விலோப மோஹாத்யாஜாநபூமி:”, “அதிக்ராமந் நாஜ்ஞாம் தவவிதி நிஷேதேஷுபவதேப்யபித்ருஹ்யந் வாக்தீக்ருதிபிரபி பக்தாய ஸததம், அஜாநந் ஜாநந்வா பவத ஸஹநீயாகஸி ரத:”, “ஸ்ரீரங்கேச த்வத் குணாநாமிவாஸ்மத்தோஷாணாம் க: பாரத்ருச்வா யதோஹம்” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, அநவதிகமான தன்னுடைய தோஷாநுஸந்தாநத்துக்கு, அந்த தோஷத்தைப் பாராம லங்கீகரித்தருளின பகவானுடையவும்; “வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு” என்றும், “போதயந்த: பரஸ்பரம்” என்றும், “அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னை யாண்டா ரிங்கே திரிய, நறுமாவிரை நாண்மலரடிக் கீழ்ப்புகுதல், உறுமோ” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, புருஷகாரமும் உசாத் துணையும் ப்ராப்யருமான பாகவதர்களுடையவும்; “ஸமஸ்த கல்யாண குணாம்ருதோததி:”, “அஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணைக மஹார்ணவ”, “யதா ரத்நாநி ஜலதே ரஸங்க்யேயாநி புத்ரக, ததா குணாஹ்யநந்தஸ்ய அஸங்க்யேயா மஹாத்மந:” என்றும், “நாஹம் ஸமர்த்தோ பகவத் ப்ரியாணாம் வந்தும் குணாந் பத்மபுவோப் யகம்யாந்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அஸங்க்யேயமாயிருந்துள்ள குணாநு ஸந்தாநங்களுக்குமே காலம் போந்து மற்றொன்றுக் கவகாசமில்லாமையாலே யென்கை. (இவற்றுக்கே காலம் போருகையாலே) என்கையாலே, ஸ்வகுண ஸ்மரணத்துக்கு அவகாசமில்லை யென்னுமிடமும் அர்த்தாத்ஸித்தமிறே.

விளக்கம் - கீழே உள்ள பல வரிகளிலும் கூறப்பட்டபடி தனது தோஷங்களை இவன் எப்போது எண்ணியபடி உள்ளான்.

- திருவாய்மொழி (3-3-4) – நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்
- திருவிருத்தம் (1) - பொய்நின்று ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பு, மிந்நின்ற நீர்மை
- ஸ்தோத்ரரத்னம் (62) - அமர்யாத: சஷுத்ர: - வேதங்களில் கூறப்பட்ட விஷயங்களில் மரியாதை தவிர்த்தவனாக
- ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவம் (76) – வித்வேஷமாநமதராக விலோப மோஹாத்யாஜாநபூமி: – காரணம் இன்றி ஒருவன் மீது விரோதம் கொள்ளுதல், குலம் போன்றவற்றால் கர்வம், உலக விஷயங்களில் ஆசை, கோபம்.
- ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-91) - அதிக்ராமந் நாஜ்ஞாம் தவவிதி நிஷேதேஷுபவதேப்யபித்ருஹ்யந் வாக்தீக்ருதிபிரபி பக்தாய ஸததம், அஜாநந் ஜாநந்வா பவத ஸஹநீயாகஸி ரத: - திருவரங்கனே! உன்னால் விதிக்கப்பட்டவை மற்றும் விலக்கப்பட்டவை என்பதை மீறி நடப்பவனாக, உனக்கும் உனது அடியார்களுக்கும் எப்போதும் பல அபசாரங்கள் செய்பவனாக, உன்னால் பொறுக்க இயலாத பல குற்றங்கள் உள்ளவனாக.
- ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-94) - ஸ்ரீரங்கேச த்வத் குணாநாமிவாஸ்மத் தோஷாணாம் க: பாரத்ருச்வா யதோஹம் – ஸ்ரீரங்கநாதா! உனது குணங்கள் போன்று எங்களுடைய குற்றங்களுக்கு எல்லை காண யாரால் இயலும்

மேலும் கீழே உள்ள வரிகளின்படி பகவானை அண்டுவதற்கு உதவுபவர்களாக உள்ளவர்களும், தனக்கு மிகவும் நன்மையைச் செய்பவர்களும் ஆகிய பாகவதர்களின் குணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடியே உள்ளான்.

- திருவாய்மொழி (4-6-8) - வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு
- ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை (10-9) - போதயந்த: பரஸ்பரம் - என்னிடம் மனம் வைத்து ஒருவருக்கொருவர் அறிந்தவர்களாக

- திருவாய்மொழி (8-10-3) - அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னை யாண்டா ரிங்கே திரிய, நறுமாவிரை நாண்மலரடிக் கீழ்ப்புகுதல், உறுமோ

மேலும் கீழே உள்ள வரிகளின்படி தனது குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் பகவானுடைய எல்லையற்ற குணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடியே உள்ளான்.

- ஸ்தோத்ரரத்னம் (18) – ஸமஸ்த கல்யாண குணாம்ருதோத்தி: - அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களின் ஸமுத்ரமாக நீ உள்ளாய்.
- சரணாகதி கத்யம் – அஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணைக மஹார்ணவ - எண்ணற்ற கல்யாண குணங்களின் மிகப் பெரிய ஸமுத்ரமாக உள்ளாய்
- யதா ரத்நாநி ஜலதே ரஸங்க்யேயாநி புத்ரக, ததா குணாஹ்யநந்தஸ்ய அஸங்க்யேயா மஹாத்மந: - கடலில் உள்ள இரத்தினங்களை எவ்விதம் எண்ண இயலாதோ அது போன்று ஸர்வேச்வரனின் குணங்களையும் எண்ணமுடியாது
- நாஹம் ஸமர்த்தோ பகவத் ப்ரியாணாம் வந்தும் குணாந் பத்மபுவோப் யகம்யாந் – நான்முகனாலும் அறிய இயலாத பெருமைகள் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய பக்தர்கள் குறித்து என்னால் முழுவதுமாக உரைக்க இயலாது.

ஆக மேலே உள்ளவற்றைச் சிந்திப்பதற்கே காலம் சரியாக உள்ளதால், மற்றவற்றைக் குறித்து சிந்திக்க நேரம் இல்லை என்று கருத்து. எனவே தனது குணங்கள் குறித்துச் சிந்திக்கவும் நேரம் இல்லை.

359. ஸம்ஸாரிகள் தோஷம் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கக் கடவன்.

அவதாரிகை - ஆக (மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவும் - பகவத் பாகவத தோஷ ஸ்மரணமாகா தென்னுமிடமும், அவர்களுடைய நைர்தோஷ்யமும்; தோஷமுண்டென்று நினைக்கில் அது தத்தோஷமென்று ஸ்வதோஷமென்றும், அது ஸ்வதோஷமாகைக்கு நிதாநங்களும், ஸ்வதோஷா பாவசங்கைக்குத்தரமும், தோஷ ப்ரதிபத்தி நடக்கிலதுதானே இவனுக்கு மஹாதோஷமாமென்றும், ஸ்வதோஷ பகவத் பாகவத குணாநுஸந்தாநத்துக்கே காலம் போருகையால் இது தனக்கு இவனுக் கவஸரமில்லை யென்றும் அருளிச்செய்தார் கீழ்; இப்படி தனக்கு உத்தேச்யமான பகவத்

பாகவத விஷயங்களில் தோஷம் நினையாமலும், நினைத்தானாகிலும் தன்னுடைய தோஷமாக நினைத்திருக்க வேணுமென்றருளிச்செய்த ப்ரஸங்கத்திலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷ விஷயாநுஸந்தாநமு மின்ன படியாக வேணுமென்கிறார்மேல் (ஸம்ஸாரிகள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆகவே, “மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது” என்றுள்ள சூர்ணை 350 தொடங்கி இதுவரை, ஸர்வேச்வரன் மற்றும் அவனுடைய அடியார்கள் விஷயத்தில் குற்றங்களை எண்ணுதல் கூடாது என்பதும்; அவர்களிடம் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை என்பதும்; அவர்களிடம் தோஷம் உண்டு என்று எண்ணினால், அது உண்மையில் அவர்களிடம் உள்ள தோஷம் அல்ல, அவ்விதம் எண்ணுபவர்களிடம் உள்ள தோஷமே என்பதும்; இவ்விதம் அது எண்ணுபவர்களிடம் உள்ள தோஷமாவதற்குக் காரணங்கள் என்ன என்பதும்; “அது எவ்விதம் எனது குற்றமாகும்” என்ற சந்தேகத்திற்கான விடையும்; அவர்களிடம் தோஷம் உண்டு என்று எண்ணுவதே மிகப் பெரிய தோஷம் என்பதும்; நம்முடைய குற்றத்தையும், பகவத் பாகவதர்களின் குணங்களையும் எண்ணுவதற்கே நேரம் சரியாக இருப்பதால் மற்றவர்களின் குற்றங்களை எண்ண இவனுக்கு நேரம் இல்லை என்றும் அருளிச்செய்தார். இப்படியாகத் தனக்கு வேண்டப்பட்டவர்களாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் மற்றும் பாகவதர்கள் விஷயத்தில் குற்றம் எண்ணாமலும், அப்படியே எண்ணினாலும் அந்தச் சிந்தனையானது தனது குற்றம் காரணமாகவே ஏற்படுகிறது என்று அருளிச்செய்த இந்த இடத்தில் - ஸம்ஸாரிகளுடைய குற்றம் குறித்த சிந்தனையும் இன்னவிதமாக இருக்கவேண்டும் என்பதை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான பகவத் வைமுக்யம், அநாத்மந்யாத்ம புத்தி, அஸ்வேஸ்வபுத்தி முதலான தோஷங்கண்டால் அந்த தோஷங்களையிட்டு அவர்களை யிகழ்ந்து இவர்களுக்கும் நமக்கும் பணியென் னென்றிராதே, அவர்களுடைய தோஷமும் தன்னுடைய தோஷமென் றநுஸந்தித்திருக் கடவென்கை.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஏற்படும் ஸர்வேச்வரனிடம் பக்தி இல்லாமை, ஆத்மா அல்லாத சரீரத்தை ஆத்மாவாக எண்ணுதல், தன்னுடையது அல்லாதவற்றைத் தன்னுடையது என்று எண்ணுதல் முதலான குற்றங்களைக் கண்டால், அந்தக்

குற்றங்களை நோக்கி, அவர்களை இகழாமல் இருக்கவேண்டும். மேலும், “இவர்களுடன் எனக்கு எந்தத் தொடர்பும் இல்லை” என்று எண்ணி ஒதுங்காமல், அவர்களுக்குக் குற்றம் உள்ளதாகக் கண்டதும் தனது குற்றமே என்று எண்ணவேண்டும்.

360. அதுக்கு ஹேது பந்தஜ்ஞானம்.

அவதாரிகை - அதுக்கு ஹேதுவென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு ஹேது பந்த ஜ்ஞானம்) என்று.

விளக்கம் – அதற்குக் காரணம் என்ன என்ற வேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, தனக்கு சேஷிகளான பகவத் பாகவதர்கள் தோஷம், ஸ்வதோஷமாக வநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது அவர்களோடு தனக்குண்டான ஸம்பந்த ஜ்ஞானமானாப்போலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷத்தைத் தன்னுடைய தோஷமாக அநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது, நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸம்பந்த ஜ்ஞானமென்கை. எல்லார்க்கும் ஈச்வரனோடு ஸம்பந்த மொத்திருக்கையாலே, அவ்வழியாலே தனக்கு மவர்களுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே, தனக்கு அவர்ஜநீயரான ப்ரக்ருதி பந்துக்களுக்கு வந்த தோஷம் தனக்கு வந்ததாக நினைத்திருக்குமோபாதி, ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான தோஷம் தன்னுடைய தோஷமென்றே நினைக்கக் குறையில்லையிறே.

விளக்கம் - தனக்கு எஜமானர்களாக விளங்கும் ஸர்வேச்வரன் மற்றும் பாகவதர்களிடம் குற்றம் காண்பது என்பது தன்னுடைய குற்றம் காரணமாகவே ஏற்படுகிறது என்ற எண்ணம், அவர்களுடன் தனக்கு உள்ள ஸம்பந்த ஞானம் மூலம் மட்டுமே ஏற்படுகிறது. இதே போன்று ஸம்ஸாரிகளின் குற்றங்களையும் தனது குற்றம் என்றே காண்பதற்கான காரணம், நாராயணனாகிய ஸர்வேச்வரனுடன் உள்ள ஸம்பந்த ஞானமே ஆகும். அனைவருக்கும் ஸர்வேச்வரனுடனான ஸம்பந்தம் ஒரே போன்று உள்ளதால், அதன் மூலம் நமக்கும், மற்றவர்களுக்கும் ஸம்பந்தம் ஏற்படுவதால், தன்னால் விட இயலாத உறவினர்களின் குற்றம் நம்முடைய குற்றம் என்று எண்ணுவது போன்று, ஸம்ஸாரிகளின் தோஷம் தன்னுடையது என்று எண்ணுவதில் எந்தக் குறையும் இல்லை.

361. “இறைப்பொழுது மெண்ணோம்” என்கையாலே அதுதான் தோன்றாது.

அவதாரிகை - இதுதான் வேண்டுவது அவர்கள் தோஷந்தா னிவனுக்குத் தோன்றிலிறே, அதுதான் முதலிலே யிவனுக்குத் தோன்றாதென்கிறார் மேல் (இறைப்பொழுது மெண்ணோம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக அவர்கள் குற்றத்தைத் தன்னுடைய குற்றமாக நினைத்தல் என்பது, அவர்களுடைய குற்றத்தை முதற்கண் இவன் உணர்ந்தால் அல்லவோ கூடும்? அது முதற்கண் இவனுக்கு ஏற்படாது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “கடல் மல்லைத் தலசயனுத் துறைவாரை எண்ணாதே யிருப்பாரை இறைப்பொழுது மெண்ணோம்” என்று, பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகள் பரிந்து பரிசர்யை பண்ணவிருக்கும் பெருமையை யுடையனாய் வைத்து திருக்கடல் மல்லையிலே வந்து தங்களைப் பெறுகைக்குத் தரைக்கிடை கிடக்கிற நீர்மையை யுடையவனை, இதொரு நீர்மை யிருக்கும் படியென்! என்று அந்நீர்மையிலே தோற்று அநவரதாநு ஸந்தாநம் பண்ணவேண்டியிருக்க, அவனிடையாட்டங் கொண்டு காரியமற்று கேவல தேஹ போஷணாதி பரராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளை சூஷணகாலமும் நினையோ மென்கையாலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷந்தா னிவ்வதிகாரிக்குத் தோன்றாதென்கை. திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்தவிது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லார்க்கு மொக்குமிறே.

விளக்கம் - பெரிய திருமொழி (2-6-1) - கடல் மல்லைத் தலசயனுத் துறைவாரை எண்ணாதே யிருப்பாரை இறைப்பொழுது மெண்ணோம் - பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகளால் மிகவும் பரிவுடன் கைங்கர்யம் செய்யப்படும் உயர்ந்தவனாக உள்ளபோதிலும், திருக்கடல்மல்லையில் (இன்று சென்னையை அடுத்துள்ள மஹாபலிபுரம் என்று அழைக்கப்படுவதாகும்) வந்து, தரையிலே சயனித்துள்ளான் (இங்குள்ள ஸர்வேச்வரன் ஆதிசேஷனில் சயனிக்காமல், வெறும் தரையில் கிடப்பதை இன்றும் காணலாம்) நம்மை அடைய வந்த இப்படிப்பட்ட நீர்மையைக் கண்டு, “இப்படி ஒரு நீர்மையா?” என்று வியந்து, அந்த நீர்மைக்குத் தோற்று, எப்போதும் அவனைச் சிந்தித்தபடி இருக்கவேண்டும். ஆனால் இவ்விதம் செய்யாமல், அவனைப் பற்றியே எண்ணாமல், அற்பமான நமது சரீரத்தைப் பாதுகாப்பதையே சிந்தித்துள்ள ஸம்ஸாரிகள்

குறித்து ஒரு நொடியும் எண்ணமாட்டோம் என்பதால், ஸம்ஸாரிகளுடைய குற்றம் இவனுக்குத் தோன்றாது. திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த இந்தக் கருத்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவருக்கும் ஒரே போன்று பொருந்தும் அல்லவோ?

362. தோன்றுவது நிவர்த்தநார்த்தமாக.

அவதாரிகை - (தோன்றாது) என்னப்போமோ, “சொன்னால் விரோதம்”, “ஒரு நாயகம்”, “கொண்ட பெண்டிர்” இத்யாதியிலே ஆழ்வார்க்குமுட்பட்ட ஸம்ஸாரிகள் குற்றம் தோன்றிற்றில்லையோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோன்றுவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் “தோன்றாது” என்று கூறப்பட்டது எப்படி? திருவாய்மொழி (3-9-1) - சொன்னால் விரோதம், திருவாய்மொழி (4-1-1) - ஒரு நாயகம், திருவாய்மொழி (9-1-1) – கொண்ட பெண்டிர் – போன்ற பாசுரங்களில் நம்மாழ்வாருக்கே ஸம்ஸாரிகளுடைய குற்றம் தோன்றியது அல்லவோ? இந்தக் கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸம்ஸாரிகள் தோஷம் தோன்றுவது அந்த தோஷங்களினின்று மவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக வென்கை. “சொன்னால் விரோதம்” முதலானவற்றால் ஆழ்வாருமதில் திருவுள்ளம் வைத்தது, அஸேவ்ய ஸேவாதிகளினின்று மவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காகவினே; அதெல்லார்க்கு மொக்குமென்று கருத்து.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகளுடைய குற்றம் புலப்படுவது என்பது அந்தக் குற்றங்களிலிருந்து அவர்களை விடுவிக்கவே ஆகும். திருவாய்மொழி (3-9-1) – சொன்னால் விரோதம் – போன்ற பாசுரங்களில் ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றியது எதனைக் குறித்து என்றால், அடையத்தகாதவர்களை அடையத்தக்கதிலிருந்து விடுவிக்கவே ஆகும் என்பதால் இது அனைவருக்கும் ஒரே போன்றதாகும்.

363. பிராட்டி, ராசுஷஸிகள் குற்றம் பெருமாளுக்கும் திருவடிக்கும் அறிவியாதாப்போலே, தனக்குப் பிறர் செய்த குற்றங்களை பகவத் பாகவத விஷயங்களில் அறிவிக்கக் கடவனல்லன்.

அவதாரிகை - ஆக இவ்வதிகாரி, ஸம்ஸாரிகள் தோஷங்கண்டா லநுஸந்திக்கும் ப்ரகாரமும், தத்தோஷந்தா னிவனுக்குத் தோன்றா தென்னுமிடமும் தோன்றுவ தின்னதுக்காகவென்று மருளிச்செய்தார் கீழ்; இப்படி காதாசித்தமாகத் தோன்றும் ஸம்ஸாரிகள் தோஷங்களை ஸ்வதோஷமாக நினைத்தும் தந்நிவர்த்தகனாயும் போருமளவன்றிக்கே, ஸ்வவிஷயத்திலே குற்றங்களைச் செய்தால் இவனிருக்க வடுக்கும்படி யருளிச்செய்கிறார் மேல் (பிராட்டி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆக இந்த அதிகாரி, ஸம்ஸாரிகளின் குற்றங்களைக் கண்டால் எண்ணியிருக்கும் விதமும், அவர்களுடைய குற்றம் அவனுக்குத் தோன்றாது என்பதும், அவ்விதம் தோன்றினாலும் அதன் காரணம் இன்னதற்காக என்பதும் கூறப்பட்டது. இப்படியாக எப்போதாவது ஒரு சமயத்தில் ஸம்ஸாரிகளின் குற்றங்கள் புலப்படும்போது அந்தக் குற்றங்களைத் தனது விஷயத்தில் அவர்கள் செய்தால், இவன் நடக்கவேண்டியது எவ்விதம் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஏகாக்ஷீ, ஏககர்ணி முதலான ஏழுநூறு ராசுஷஸிகள் ஏகதிவஸம் போலே பத்து மாலம் தர்ஜந பர்த்ஸநம் பண்ணவிருந்த பிராட்டி, இவர்களப்படி செய்த குற்றத்தை பகவத் விஷயமான பெருமாளுக்கும் பாகவத விஷயமான திருவடிக்கு மறிவியாதாப் போலே, தன் விஷயமாகப் பிறர் செய்த குற்றங்களை பகவத் விஷயத்திலாதல் பாகவத விஷயத்திலாதல் மறந்தும் விண்ணப்பஞ் செய்யக் கடவனல்ல னென்கை. (அறிவிக்கக் கடவனல்லன்) என்கிறது, அவர்கள் திருவுள்ளத்திலே புண்பட்டால் பண்டேயழிந்து கிடக்கிற இவர்களுக்கு மிகவும் விநாச ஹேதுவாமென்று நினைத்து.

விளக்கம் - ஒரு காது உள்ளவள், ஒரு கண் உள்ளவள் என்று எழுநூறு ராசுஷஸிகளால் அன்றாடம் பத்து மாதங்கள் கைளால் அதட்டப்படும், வாயால் மிரட்டப்படும் சீதை இருந்தாள். ஆனாலும் அவர்கள் செய்த அந்தக் குற்றங்களை, ஸர்வேச்வரனாகிய இராமனுக்கும், பாகவதனாகிய அனுமனுக்கும் தெரிவிக்கவில்லை. இதே போன்று தனக்கு மற்றவர்கள் ஏதாவது குற்றம் இழைத்திருந்தாலும், அதனை ஸர்வேச்வரனிடமும் பாகவதர்களிடமும் தெரிவிக்காமல் இருத்தல் வேண்டும். “அறிவிக்கக் கடவனல்லன்” என்பதன் மூலம் இப்படிப்பட்டவர்களைக் குறித்து ஸர்வேச்வரனிடம் உரைத்தால், அதன்

மூலம் புண்படும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருவுள்ளம் காரணமாக, முன்பே அழிந்துள்ள இவர்கள் மேலும் அழிவார்கள் என்று உணர்த்தினார்.

364. அறிவிக்க வுரியனகப்பட வாய்திறவாதே ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்கு மென்னா நின்றதிறே.

அவதாரிகை - இது கிம்புநர் ந்யாய ஸித்தமாம்படி ஈச்வரன்படியை அருளிச்செய்கிறார் (அறிவிக்க வுரியவன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட விஷயத்திற்கு மேன்மேலும் விளக்கம் கூறவும் வேண்டுமோ என்ற நியாயத்தின்படி ஸர்வேச்வரனின் தன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “எதிர்கூழல்புக்கு” என்கிறபடியே தம்முடைய சீல ஸௌலப்யாதிகளைக் காட்டி ஸம்ஸாரி சேதநரைத் தப்பாம லகப்படுத்திக் கொள்ளுவதாக வந்தவதரித்து தமக்கடியார் வேணுமென்றபேசுஷித்தால் அவர்கள் அப்படி அநுகூலராய்த் தோன்றாதொழிந்தாலும், “அவர்கள் செய்தபடி செய்கிறார்கள், நாமிவர்களுக் குறுப்பாகப் பெற்றோமிறே” என்று அதுதானே போக்யமாக விருப்பர், அதுக்குமேல் அவர்கள் வைமுக்க்யம் பண்ணினார்கள் என்று அவர்கள் குற்றத்தைத் தனியிருப்பிலே பிராட்டிக்கும் அருளிச்செய்யாரென்கிற “சூழ்ந்தடியார்” என்கிற பாட்டிலே, சேதநர் செய்த குற்றங்களைத் தன் திருவுள்ளத்துக் குகந்தவர்களுட னறிவிக்கைக்கு ப்ராப்தனான ஸர்வேச்வரனுட்படத் தன் திருப்பவளம் திறந்தருளிச் செய்யாதே, தானருளிச் செய்யா தொழிந்தாலும் அறியவல்ல ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்று சொல்லா நின்றதிறே யென்கை. இத்தால், அவனுட்பட விப்படி மறையா நின்றாலிவனுக்குப் பின்னைச் சொல்லவேணுமோ வென்றபடி.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (2-7-6) - எதிர்கூழல்புக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னுடைய நீர்மை மற்றும் எளிமை முதலான குணங்களை உணர்த்தி, அதன் மூலம் இந்த உலகில் உள்ள மனிதர்கள் தன்னிடமிருந்து தப்பிச் சென்று விடாமல் இருக்கும் விதமாக வந்து அவதரிக்கிறான்; மேலும் தனக்கு அடியார்கள் மேன்மேலும் கிட்டவேண்டும் என்று விரும்பியவனாக, அவர்கள் தனக்கு அநுகூலர்களாக இல்லாவிட்டாலும், “இவர்கள்

எவ்விதமாக வேண்டுமானாலும் இருந்து விட்டுப்போகட்டும். நாம்தான் இவர்களைக் கைக்கொள்கிறோமே” என்று எப்போதும் ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியும் இனிமையாகவே இருப்பார்கள். அதற்கும் மேலே அவர்கள் ஏதேனும் குற்றம் இழைத்திருந்தாலும், அந்தக் குற்றத்தைத் தான் பிராட்டியுடன் தனியாக உள்ளபோது அவளுக்கு அவன் தெரிவிப்பதில்லை என்பதைப் பெரியதிருவந்தாதி (17) – சூழ்ந்தடியார் - என்பதில் காணலாம்; அதாவது சேதநர்கள் செய்யும் குற்றங்களைத் தனக்குப் பிரியமான பிராட்டிக்குத் தெரிவிக்கும் உரிமை உள்ளவனாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளபோதிலும், தன்னுடைய திருவாய் திறந்து அவ்விதம் உரைப்பதில்லை; அப்படியே அவன் உரைக்காமல் இருந்தாலும், தானாகவே அறியும் திறன் கொண்டவர்களாக உள்ளவர்களுக்கும் அந்தக் குற்றங்கள் புலப்படாமல் மறைத்துவிடுகிறான் என்பதையே அந்தப் பாசரம் உணர்த்துகிறது. இப்படியாக ஸர்வேச்வரனே குற்றங்களை மறைத்து விடுகிறான் என்னும்போது, அவனுடைய அடியார்கள் மற்ற அடியார்களின் குற்றங்களை மறைப்பார்கள் என்று கூறவும் வேண்டுமோ?

365. குற்றம் செய்தவர்கள் பக்கல், பொறையும் க்ருபையும் சிரிப்பும் உகப்பும் உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேண்டும்.

அவதாரிகை - இப்படி உத்தேசிய விஷயங்களி லறிவியாதிருக்கும் மாத்ரமும் போராது, குற்றஞ் செய்தவர்கள் விஷயமாக சுகுமாதயாதிகளும் நடக்கவேணுமென்கிறார் மேல் (குற்றஞ் செய்தவர்கள் பக்கல்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகத் தனக்கு வேண்டியவர்களாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய அடியார்களின் குற்றங்களை மற்றவர்களுக்கு உரைக்காமல் இருந்தால் மட்டும் போதாது; குற்றம் செய்தவர்கள் விஷயத்தில் பொறுமை, கருணை போன்றவற்றையும் காண்பிக்க வேண்டும் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பொறையாவது) அவர்கள் செய்த குற்றத்துக்குத் தாமொரு ப்ரதிக்ரியை பண்ணுதல், நெஞ்சிலே கன்றியிருத்தல் செய்யாமையாகிற அபராத ஸஹத்வம். (க்ருபையாவது), நாம் பொதுத்திருந்தோமாகிலு மெம்பெருமா னுசித தண்டம் பண்ணவன்றோ புகுகிறான், ஐயோ! இனியிதுக்கென் செய்வோம்! என்கிற பரதுக்க

காஸஹிஷ்ணுத்வம். (சிரிப்பாவது), அத்ருஷ்ட விரோதமாக விவர்களால் செய்யலாவ தொன்றில்லையிறே, பாருஷ்யாதி முகத்தாலே க்யாதிலாபாதி த்ருஷ்ட விரோதங்களிறே இவர்களால் செய்யலாவது, அப்படி சிலவற்றைச் செய்தால் தங்களோபாதி நாமுமிவற்றிலே சபலராய் இவற்றினுடைய ஹாநியைப் பற்ற நெஞ்சாறல் பட்டுத் தளர்வுதோமென் றிருந்தார்களாகாதே, இவர்கள் அறிவிலித்தன மிருந்தபடியென்! என்று பண்ணும் ஹாஸம். (உகப்பாவது), அவர்கள் பண்ணும் பரிபவாதிகளுக்கு விஷயமான சரீரத்தைத் தனக்கு சத்ருவாகவும், அவர்கள் ஹாநி பண்ணும் த்ருஷ்ட பாதார்த்தங்கள் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களாகவும் நினைத்திருக்கையாலே, தன்னுடைய சத்ரு விஷயமாக வொருவன் பரிபவாதிகளைப் பண்ணுதல் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களானவற்றைப் போக்குதல் செய்தா லுகக்குமாப்போலே, அவர்களளவில் பிறக்கும் ப்ரீதி. (உபகார ஸ்ம்ருதியாவது), நம்முடைய தோஷங்களை நாம் மறந்திருக்கும் தசைகளிலே உணர்த்தியும் நமக்கிவ் விருப்பில் நசையறும்படியான செறுப்புக்களைச் செய்தும், இவர்கள் நமக்குப் பண்ணுகிற உபகாரமென்றான்! என்றிருக்கும் க்ருதஜ்ஞதை. (நடக்கவேணும்) என்றது, இவை இத்தனையும் குற்றஞ் செய்தவர் விஷயத்திலே இவனுக்கவச்யமுண்டாய்ப் போர வேணுமென்று தோற்றுகைக்காக.

விளக்கம் - (பொறை) அவர்கள் செய்த குற்றத்திற்குப் பதிலாக நாம் மீண்டும் ஒரு குற்றம் செய்தல், அவர்கள் செய்த குற்றத்தை எப்போதும் மனதில் எண்ணியபடி இருத்தல் போன்றவற்றைச் செய்யாமல் இருப்பது என்பதான குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் தன்மை. (க்ருபை) – “நாம் இவர்களைப் பொறுத்துக்கொண்டோம் என்றாலும், இவர்களுக்கு ஏற்ற தண்டனையை எம்பெருமான் வழங்கிவிடுவானே! இதற்கு நாம் என்ன செய்வது?”, என்று மற்றவர்களுக்கு ஏற்படவுள்ள துக்கத்தைப் பொறுக்க இயலாமல் உள்ள தன்மை. (சிரிப்பு) – நமக்குக் கிட்டவுள்ள மேல் உலகப் பலன்களைத் தடுக்கும்விதமாக இவர்களால் ஏதும் செய்ய இயலாது; கடுமையான சொற்கள் உரைத்தல் போன்றவை மூலம் இந்த உலகில் நமக்குக் கிட்டவுள்ள இன்பங்களுக்கு விரோதமாக உள்ளவற்றை மட்டுமே இவர்களால் செய்ய இயலும்; இவ்விதம் இங்கு கிட்டவுள்ள இன்பங்களைத் தடுத்தால், இவர்கள் போன்று அந்த இன்பங்கள் கிட்டாத காரணத்தால் நாமும் வருந்துவோம் என்று எண்ணுகிறார்களே! இவர்கள் எத்தனை அறிவற்றவர்கள்? இவர்களுடைய அறிவற்ற நிலை என்னே! என்று எண்ணுவதால் உண்டாகும் சிரிப்பு. (உகப்பு) – அவர்கள் நமக்குச் செய்யும் அவமானம் போன்றவற்றுக்கு இலக்காக உள்ள

சரீரத்தை நமக்குச் சத்ருவாகவும், அவர்கள் தடை ஏற்படுத்துகின்ற இந்த உலக இன்பங்கள் தனக்கு வேண்டாதவையாகவும் எண்ணுவதால் – தனது பகைவனுக்கு வேறு ஒருவன் அவமானம் உண்டாக்குவதாலும், தனக்கு விரோதமாக உள்ளவற்றை ஒருவன் விலக்கினாலும் மகிழ்ச்சி ஏற்படுவது போன்று - அவர்களிடம் நமக்கு உண்டாகும் பிரியம். (உபகார ஸ்ம்ருதி) - நமது குற்றங்களை நாம் மறந்துள்ள காலங்களில் நமக்கு அவற்றை நினைவுபடுத்தி, நாம் அவ்விதம் இருக்கும் தன்மையில் உள்ள ஆசை இல்லாதபடியாக்கப் பல வெறுக்கவல்ல செயல்கள் செய்து வருவதால், “நமக்கு இவர்கள் செய்யும் உபகாரம் என்னே!”, என்று எண்ணி செய்ந்நன்றியுடன் இருத்தல். (நடக்கவேணும்) – இவை அனைத்தும் தனக்குக் குற்றம் இழைத்தவர்கள் விஷயத்தில் இவனுக்கு அவசியம் ஏற்பட வேண்டும் என்று உணர்த்தவே “நடக்கவேணும்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஆக இப் ப்ரகரணத்தால், ஹிதோபதேச ஸமயத்தில் விப்ரதிபத்தி விசேஷங்களும், தத்ரஹிதமாக உபதேசிக்க வேணுமென்னுமிடமும் உபதேச ஸாஷாத் பலமும், உபதேஷ்டாவி னாசார்யத்வம் ஸித்திக்கும் வழிகளும், விப்ரதிபத்தியுடனுபதேசிக்கில் உபயர்க்கும் ஸ்வரூப ஸித்தியில்லாமையும், உபதேஷ்டாவான ஆசார்யனுக்கு அவச்யாபேஷித குணத்வமும், ஸாஷாதாசார்யத்வமின்ன மந்த்ரத்தை உபதேசித்தவனுக் கென்றும் சொல்லுகையாலே, ஸதாசார்ய லக்ஷணத்தையும்; ததநந்தரம் ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணத்தையும், ததபயருடைய பரிமாற்றங்களையும் சிஷ்யனுக் காசார்ய விஷயத்தில் “தீமனங் கெடுத்தாய்” இத்யாதிப்படியே யாவச்சரீரபாத முபகார ஸ்ம்ருதி நடக்கவேணுமென்னு மத்தையும், மநஸ்ஸுக்குத் தீமை யின்னதென்னுமிடத்தையும், அதிலுபபாதநீயாம்சத்தி னுபபாதநத்தையும், தத்ப்ரஸங்கத்திலே மற்றுமிவனுக் கபேஷிதமான ஆசார்ய விஷயத்திலுண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத்த யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களும் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - ஆக இந்த ப்ரகரணத்தில் கூறப்படுவது என்னவென்றால் – ஒருவனுக்கு வேண்டிய நன்மையை உபதேசம் செய்யும்போது தகாத எண்ணங்கள் எவை என்பதும், அப்படிப்பட்ட தகாத எண்ணங்கள் இல்லாமல் உபதேசிக்க வேண்டும் என்பதும், உபதேசத்தின் மூலம் ஏற்படும் நேரடியான பலனும், உபதேசம் செய்பவனுக்கு ஆசார்யனாகும் தன்மைகள் ஏற்படும் விதங்களும், தகாத எண்ணங்களுடன் உபதேசம்

செய்தால் ஆசார்யன் மற்றும் சிஷ்யன் ஆகிய இருவருக்குமே ஸ்வரூப ஸித்தி ஏற்படாது என்பதும், உபதேசம் செய்யும் ஆசார்யனுக்கு இருக்கவேண்டிய அவசியமான இரண்டு குணங்களும், ஆசார்யனாகும் தன்மை என்பது திருமந்திரத்தை உபதேசம் செய்யும் ஒருவனுக்குக் மட்டுமே உள்ளது என்றும் பலவிதமான விஷயங்கள் கூறுவதால், ஆசார்ய லக்ஷணம் விரிவாக அருளிச்செய்யப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து - நல்ல சிஷ்யனின் லக்ஷணத்தையும், ஆசார்யனும் சிஷ்யனும் ஒருவருக்கொருவர் பரஸ்பரம் எவ்விதம் நடக்கவேண்டும் என்பதையும், சிஷ்யன் ஆசார்யனிடம் திருவாய்மொழி (2-7-8) – தீமனம் கெடுத்தாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது சரீரம் உள்ளவரை நன்றியுடன் இருக்கவேண்டும் என்பதையும், மனதிற்கு உண்டாகவல்ல தீமை இத்தகையது என்பதையும், அந்தத் தீமைகளைக் குறித்து விவரிக்க வேண்டியவற்றை விவரித்தும், அவ்விதம் விளக்கும்போது நல்ல சிஷ்யனுக்கு அவசியமான அர்த்தங்களையும் - கூறுவதால், இதுவரை கூறப்பட்டதான த்வயமந்த்ரத்தில் நிலை நிற்கும் அதிகாரிக்கு அதனை உபதேசிக்கும் ஆசார்யனுடைய விஷயத்தில் ஏற்படவேண்டிய எண்ணங்களும் பின்பற்றவேண்டிய முறைகளும் கூறப்பட்டன.

**ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில்
நான்காம் ப்ரகரணமான
ஸ்தாசார்ய அநுவர்த்தன க்ரமம்
ஸம்பூர்ணம்**

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகள் தஞ்சம் அடைந்த நம் உடையவர் திருவடிகளே சரணம்

உடையவர் திருவடிகள் சரணம் புகுந்த
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகள் சரணம் புகுந்த
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்